

திருவருள்

THIRUVARUL

நுவரெலியாவில் உள்ள முருகேச சித்தர் சுவாமிகளால்
11-08-2003 திறந்து வைக்கப்பட்ட ஆன்மீக நிலையத்திற்கு இவ்வட்டைப்படம் சமர்ப்பணம்.

ஆன்மீக அறிவியற் சஞ்சிகை 2003

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

GOPARA GNANAM

**IMPORT & EXPORT - WHOLESALE & RETAIL
DEALERS IN TEXTILES - GOLD - STAINLESS
STEEL - FANCY ITEMS**

ஞானம் தரும் நல்ல இசைக் கருவிகள்
காணம் இசைத்து கேட்போர் உள்ளம் நிறைத்து
வானத்து அமரரை வாவென்று அழைத்து
மேனகையை ஆ வைக்கும் கேள்ரே

Germany
Altenberger Str 9
48161 Muenster
Germany
Tel: 02533 933333

London
100 Upper Tooting Road
London SW 17 7EN UK
Tel: 0208 682 4004
Mobile: 07984 017 959
Fax: 0208 772 7780

திரு 1

திருவருள்

அருள் 5

சமாதானம் சாளரத்தினூடு வருகிறதா?

வணக்கம்!

இது திருவருளின் ஐந்தாவது இதழ். சிறிது காலந்தாழ்த்தி வருகிறது! மண்ணித்துக் கொள்ளுங்கள். திருவருள் 4 இன் தபாற் கட்டணத்தவறினால் சந்தாதாரர்களுக்கு அசௌகரியம் ஏற்பட்டிருக்கும். மீண்டும் மண்ணிப்புக் கேட்கின்றேன். நாட்டில் சமாதானம் இல்லாவிட்டாலும் போர் இல்லை. மனதுக்குச் சந்தோசமாக இருக்கின்றது. நாட்டில் கால்களால் உலவ முடிகின்றது. இது நிரந்தரமாக நிலைக்க, சமாதானம் நாட்டுக்கு வரவேண்டும். போர் புரிந்து இருதரப்பும் ஓய்வடைந்துள்ளன. போரினால் பிரச்சினைக்கு முடிவில்லை என்பது இருப்பக்கத்தாருக்கும் புரிந்துள்ளது. ஆதலால், இனிமேலாவது தெய்வ சக்திக்கு முன்னுரிமை கொடுங்கள். நுவரெலியாவில் உள்ள சித்தர் முருகேச சுவாமிகள் எங்கள் பிரச்சினைக்கு சமாதான முடிவில்லை என்றும் அதற்குத் தன்னிடம் சில ஆலோசனைகள் உள்ளதாகவும் கூறுகின்றார். இருப்பக்கத்தாரும் அவரை அணுகுவது நாட்டுக்கு நல்லது.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் தமிழர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நாட்டுக்குச் செல்கிறார்கள். பதினைந்து இருபது வருடங்களுக்குப் பின் சென்று தாம் பிறந்த மண்ணைத் தரிசித்து மகிழ்கிறார்கள். இந்த மகிழ்ச்சி நிலையாக இருக்க நீங்கள்தான் தூண் என்பதையும் மறந்துவிடாதீர்கள்.

திருவருள் இம்முறை இலக்கியத்தின் பக்கமும் தன் கரங்களை நீட்டியுள்ளது.

சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர் எஸ் அகஸ்தியரின் 'கொக்குத்தவம்' என்ற சிறுகதையைத் தந்துள்ளோம்.

வால்தம்ஸ்ரோ கற்பக விநாயகரில் நடந்த பிரச்சினை ஆன்மீகச் சந்தையில் வியாபாரத்துக்கு விடப்பட்டுள்ளது.

இப்படி பலபல விடயங்கள் திருவருளை அலங்கரிக்கின்றன.

திருவருள் உங்களுடையது. அபிப்பிராயங்களை எழுதுங்கள்.

மு. நற்குணையாளன்

மேற்கில் உதித்த சூரியன்

கீழைத்தேய நாடான இலங்கையின் வடதுருவமான யாழ்குடாநாட்டில் அளவெட்டி மில் பிறந்தவர்தான் ஞானசூரியன்² என்ற இயற்பெயர் கொண்ட பெருந்தகையாவார். ஏறத்தாழ 36 வருடங்களாக மேற்குலகின் மத்தியான இலண்டனில் சூரியனாகத் தோன்றி கதிர்வழி ஆன்மீகவொளியாய்ப் பிரகாசித்த தவத்திரு சிவநந்தி அடிகள் ஆதியும் அந்தமுமில்லாத அரும் பெரும் சோதியுடன் சங்கமமாகிவிட்டார். 67ஆம் ஆண்டு ஈழத்திலிருந்து இலண்டன் வந்த ஞானசூரியன் அவர்கள் அந் நாட்தொட்டு தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரியது.

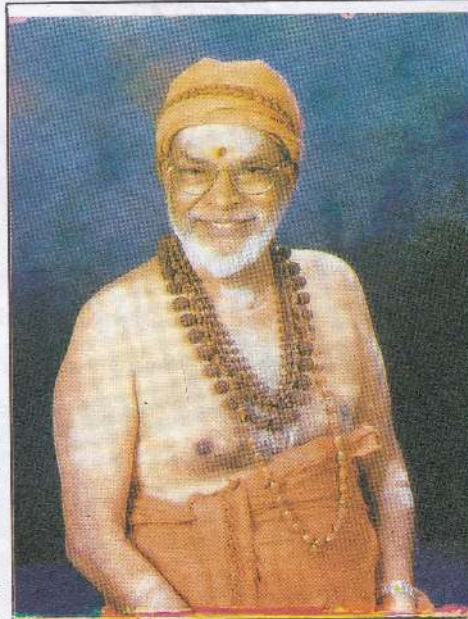
தமிழ்நாடு ஆதீனங்களில் பெற்ற பயிற்சியும் பாண்டித்தியமும் காரணமாக தவத்திரு சிவநந்தி அடிகளார் என்று இச்சூரியன் ஏழுகோடி சூரியப் பிரகாசம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் பெயர் பெற்ற பற்சிச்சை நிபுணரான ஞானச்சந்திரன் என்பவருடன் இணைந்து பிறந்த இரட்டைக் குழந்தைகளில் ஒருவரே சிவநந்தி அடிகளான ஞானசூரியனாவார். சந்திரனும், சூரியனும் ஒரே வழிநிலில் பத்துமாடங்கள் சஞ்சாரம் செய்த காரணத்தினாற்போலும் இரண்டினதும் ஒளிப்பிழம்பு திருவண்ணாமலை சோதியாகப் பிரகாசமடைந்தது. ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் நீண்ட காலத்திற்கு முன்னர் அழையப் பேச்சாளராக அத்துமீறி நுழைந்து ஈழத்தமிழர் ஈன நிலையைச் சுட்டிக்காட்டி பெரிய அரசியல் சலசலப்பை ஏற்படுத்தி முத்திரை பதித்த பாரிஸ்டர் வைகுந்தவாசன் அடிகளாரின் இன்னொரு உடன் பிறப்பாவார்.

பிரித்தானியாவில் விஞ்ஞாத்துறையில் மிளிர்ந்து உச்சம்பெற்று பட்டம் பெற்றார். மெய்ஞ்ஞானமாகிய சைவத்தைப் பரப்ப இவர் தன்னைப் பசுளையாக்கினார்.

சைவத்துடன் தமிழையும் செழிக்கச் செய்ய தன்னை அர்ப்பணித்தார். மெய்ஞான மாகிய

ச. சிறீரங்கன்

சமயத்துறையினையோ அல்லது கடவுள் நிலையென்ற யதார்த்தம் பற்றியோ விவாதிப்பதற்கு மறுதலிப்புச் செய்யும் உலக விஞ்ஞானிகள் உருவாகி மலிந்துள்ள இவ்வேளையில் விஞ்ஞானத்தை விஞ்சி மெய்ஞ்ஞானம் என்றுமே விரிந்து

நிற்குமென்ற அறிவியலை இப்பெரு மகன் அன்றே உணர்ந்து கொண்டார். அதனாற்றான் உலக சைவப்பேரவை என்ற சிகவை சிவநந்தி அடிகளார் பிரசவித்தார். இச்சிக வளர்ச்சி பெறுவதற்கு சைவ உலகம் என்ற சஞ்சிகையைத் தோற்றுவித்து அதனை அக் குழந்தைக்குப் புட்டிப்பாலாக ஊட்டினார். சைவக் கொடிதின்ம என்ற கொடிதின் மொன்றை ஏற்படுத்தி ஒரே குடையின் கீழ் சைவ மக்களை ஒருங்கு

திரட்டினார். அக் கொடி தினமூடாகக் கிடைத்த நிதியை சைவம் வளரவும் தர்மப்பணி தொடரவும் இவர் வழிகாட்டினார்.

ஆறுமுக நாவலர் பெருமான் சைவத்தையும் தமிழையும் ஈழத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் வளர்ச்சிபெறச் செய்தார். அவரது அடிச்சுவட்டைத் தொடர்ந்து மேலும் ஒருபடி சென்று எழுத்து சிவநந்தி அடிகளார் தனது சைவத் தமிழ்ப் பணியை இங்கிருந்து வடக்கே பிரான்ஸ்வரை தெற்கே தென்னாபிரிக்கா, மொனரிசியஸ்வரை மேற்கே கனடா வரை கிழக்கே மலேசியாவரை நீடித்தார். ஏழு உலக நாடுகளில் இதுவரை உலக சைவ மகாநாடுகளை நடாத்தியதன் மூலம் உலகத் தமிழர்களை இவர் ஒன்றாக்கியுள்ளார். இது இதுவரை யாருமே செய்யாத செய்ய முடியாத

ஓர் உலக சாதனை யென்றால் அது மிகையாகாது. இந்தச் சாதனை காரணமாக முழுச் சைவ உலகும் இத் தமிழ் மகனுக்கு தலை தாழ்த்திக் கரங்கூப்பி வணக்கம் செலுத்துகின்றது. தஞ்சாவூரில் இவரால் முன்னெடுக்கப்பட்ட சைவ மகாநாடு வரலாற்றுச் சிறப்பாகப் பதிவாகியுள்ளது.

அளவெட்டி வினாயகர் அந்தாதி, அஞ்சா நெஞ்சம், என்பன போன்ற பல தமிழ் ஆங்கில நூல்களை அடிகளார் படைத்திருக்கின்றார். திரு சதானந்தன் அவர்கள் உருவாக்கிய லண்டன் முரசு பத்திரிகையில் இவர் சிறப்பாசிரியராகப் பணியாற்றி திருக்குறள் பற்றிய விளக்கங்களை லண்டன் முரசில் ஆங்கிலத்தில் எழுதிபுள்ளார். இவருடன் நீண்டகாலம் நெருங்கிப்பழகிய அறிஞர் அரங்க முருகையன், இவரைப் பல் துறைச் சிந்தனையாளர் என சிறப்பித்துப் பேசுவார்.

தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன் என்ற அப்பர் வாக்கை முழுமையாகப் புரிந்து கொண்ட

இவர் வழிபாட்டு மொழியானது தமிழ் மொழியிலும் அமைய வேண்டுமென்று குரல் கொடுத்தார்.

மேற்கூலிக் இருந்து சூரியனாகக் கதீர் பரப்பிய இப் பெருமகனார் லண்டனில் மெய் கண்டார் ஆதீனம் என்ற சமய அமைப்பொன்றை உருவாக்கி அதன் மூலமும் பல பணிகளைச் செய்தார்.

இவரின் பேச்சிலே மென்மையைக் கண்டோம். மூச்சிலே சைவப் பணியைக் கண்டோம். பார்வையிலே கருணையைக் கண்டோம். கருத்திலே அறிவியல் கண்டோம். தோற்றத்திலே தெய்வ வடிவினைக் கண்டோம்.

இவரது உலக சைவப் பேரவையை நாங்கள் எங்கள் தோள்களிலே தூக்கிச் செல்லவேண்டும். இதுவே இவருக்கு நாம் செய்யும் உண்மை அஞ்சலியாகும்.

மேன்மை கொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகமெலாம்.

நக்கீரர்

முருகப் பெருமானின் மீது திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் ஒப்பற்ற பாடலைப் பாடியருளியவர் நக்கீரர் அழகுமிகு மாநகராம் மதுரைக் கடைச் சங்கத்தில் வீற்றிருந்த நாற்பத்தொன்பது புலவர்களுள் தலையாயவராக விளங்கி வந்தவர் நக்கீரர். அகிலாண்டகோடி நாயகனான சிவனே, தம் முக்கண் பார்வையால் நோக்கி அச்சுறுத்தினாலும், பாடலில் உள்ள பிழையை எடுத்துச் சொல்லி 'குற்றம் குற்றமே' என வாதிடும் அளவுக்கு, தமிழின் மீது தணியாத பற்றுடைய பெரும்புலவர். அதே நேரத்தில் முருக பத்தியிலும் சற்றும் சளைக்காதவர். ஒருநாள் திருப்பரங்குன்றத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தபோது கற்கிமுகி என்னும் பூதம் அவரைப் பிடித்துச் சென்று மலைக்குகையில் சிறைவைத்து விட்டது. ஆயிரம் புலவர்களை சிறையில் அடைக்க வேண்டும் என்று துடித்துக்

கொண்டிருந்தது அந்த பூதம். ஏற்கனவே 999 புலவர்கள் சிறையில் இருந்தனர். நக்கீரருடன் ஆயிரத்தை எட்டி விட்டதாக எண்ணி மகிழ்ந்தது பூதம். இந்திலையில் குகைக்குள் சென்ற நக்கீரர், அங்கே இருந்த புலவர்களுக்கெல்லாம் ஆறுதல் கூறிவிட்டு, முருகப் பெருமனை வேண்டி உள்ளம் உருக உலகம் உவப்ப வலனோடு திரிகு எனத் தொடங்கி, ஆறுமுகப் பெருமானின் ஆறுபடை வீடுகளின் சிறப்புகளையும் உள்ளடக்கிய திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் பாடலைப் பாடி முடித்தார். முருகப் பெருமான் மகிழ்ந்து, அங்கே எழுந்தருளி தம் வேலாயுதத்தால் பூதத்தைக் கொன்று புலவர்கள் அனைவரையும் விடுவித்து நல்வாழ்வு தந்தார். மெய்யடியார்களை காத்திட முருகப் பெருமான் தவறாது விரைவார் என்பது திண்ணம்.

எனக்குள் நான்

புலவர் சிவநாதன்

யாதும் ஊரே! யாவரும் கேளிர்!

தீதும் நன்றும் பிற்தர வாரா!

இந்த வரிகளைக் பூங்குன்றனர் எதுகை மோனை குறித்து எழுதியதாக நான் கருதவில்லை! அவ்வாறு எதுகை மோனைக்காக மட்டுமே எழுதப் பெற்றிருந்தால் அது இன்று வரை நின்றுருக்காது!

உலகை முதன்மைப் படுத்தி வாழ்வின் நியதிகளை மிகவும் இயல்பாக ஏற்றுக் கொள்ளும் ஒரு நிறைவுள்ள ஞானியாக உணர்ந்த நிலை மிற்றான் இவ் வரிகளை அப் புலவன் எழுதியிருப்பானென்பது என் கருத்தாகும்.

ஓரினத்தின் பண்பாட்டின் பரிணாம

வளர்ச்சியின் உச்சியில் எழுப்பப் படவே

இதுவாகும் மிகவும் ஆழமான நம்பிக்கையின்

எல்லையில் மிகவும் ஆத்மார்த்தமான

அன்பின் எல்லையில் உயிரொத்த

நேசத்தின் எல்லையில் நெஞ்சைப் பிழியும்

பிரிவின் எல்லையில் உயிரைத் தகர்க்கும்

இழப்பின் எல்லையில் ஒரு கவிஞன்

உயிர்க்கிறான். தூய உள்ளம் கொண்ட

பலருக்குள்ளும் இந்தக் கவிஞன்

உறக்கிக் கிடக்கக் கூடும். அவன்

விழிப்பதற்குரிய சூழலும் இயல்பும்

பிறக்கும்போது அவனுள்ளிருந்து

கனித்துவம் உயிர்ந்து விழித்து எண்ண

மேகங்களை வார்த்தைகளாகப் பொழிய

வைக்கமுடியும். அறிவு நிலை கடந்து

உள்ளொலியில் அவன் உண்மையைத் தரிசிக்கும்

உயிரானுபவமே ஓர் உண்மைக்கவிஞனை உலகுத்த

அடையாளப் படுத்தும் தளமாக மாறுகின்றது.

பண்டு நால்வர்க்கு அறமுரைத்து என்ற

வரிகளைச் சந்தித்திருப்பீர்கள்! இறைவன்

அறமுரைக்கிறான் எப்படி? மௌன மொழிமூலம்

அறமுரைக்கிறான்.

ஞான நிலை அடைந்தவர்கள் வாய்மொழிவிட்டு

உயிர்மொழி பேசும் பேற்றினை அடைந்து விடுகின்

றார்கள்.

உயிரிலிருந்து எழும் அலைகள் மெல்ல தீர்வு

களை ஏற்படுத்துகின்றன! இவை எதிர்ப்படும் பொருட்

களிலும் ஒரு சக்தியை விளைவிப்பதாகச் சித்தர்கள்

உணர் கின்றார்கள்!

காதுக்குக் கேளாத கீதங்கள் கேட்பேன்!
என்று இதைத்தான் நாமக் கல்லார் நவில்கிறார்!
இதுபற்றி ஆன்மீகத்திற்குள் நுழையும்தோது
விரிவாக நோக்கு வோம்.

பிரார்த்தனை என்பது என்ன?

தொடர்ச்சியான வேண்டுகல்.

வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதை ஈசனவன்
கண்டால் என்ற வரிகளில் பிரார்த்தனையின் வலிமை
பேசப்படுகின்றது.

தூய்மையான உள்ளத் திலிருந்து
உயரிய உயிரிலிருந்து எழுகின்ற
எண்ணவீச்சு பிரார்த்தனையில் ஒரு
மந்திரத்தின் ஆற்றலைப் பெற்று
எழுவது சாத்தியமென்பது எனது
நம்பிக்கை!

அந்த எண்ண வீச்சு மூச்சாகவும் மீச்சாக
வும் உரையாகவும் உச்சாடன மாகவும்
உருப் பெற்று எழுவதன் மூலம் அது
அகிலத்தை நிரப்பும் பெரும்
பிரவாகத்தைப் பெறுகின்றது.

ரமணர் பெருமான் அருணாசலத்தைத்
தரிசிக்க வேண்டும் என்று தவ
மிருக்கிறார். காரணம் அருணா சலம்
சக்தியத்தின் சான்றாக நிற்கிறது என
பதை முழுதாக நம்புகின்றார்!

எண்ணும் எண்ணங்கள் யாவினும்
வெற்றி என்ற வரிகளில் எண்ணம் என்று
பாரதி குறிப்பது சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்டு
உள்ளத்திலிருந்து எழுகின்ற உணர்வு சார்ந்த
ஆன்ம அலைகள் என்பதே எனது கருத்தாகும்.

எடுத்த காரியம் யாவினும் வெற்றி
எங்கு நோக்கினும் வெற்றி மற்றாங்கே
விடுத்த வாய் மொழிக் கெங்கனும் வெற்றி
வேண்டினேனுக் கருளினன் காளி..

என்ற வரிகளில் பாரதிபாடும் வாய்மொழி
என்பது உதடு கடந்த உள்ளத்து மொழியென்பது
எனது மதிப்பீடு ஆகும்.

வாய்ச் சொல்லருளீர் என்று பாரதி
குறித்ததும் உள்ளத் தெழுகின்ற சக்தி வாய்ந்த
மந்திரச் சொற்களையே என்று நம்புகின்றேன்!

சொல் ஒன்று வேண்டும்! தேவ சக்திகளை நம்முள்ளே நிலை பெறச் செய்யும் சொல் வேண்டும்! என்று கவிதைக்கு இலக்கணம் செய்துள்ளான் பாரதி!

அது மட்டுமல்ல மந்திரம் போல் வேண்டுமடா சொல்லின்பம் என்று சக்திக் கூத்திலே சொல்லின் சக்தி பற்றிச் சொல்விச் சென்றான் அந்தச் சொல் முனிவன் கவிஞானி!

மதிஒளி என்ற கவிஞானியின் முதற்கீர் என்ற கவிப் படைப்புக்கு அணிந்துரை எழுதிய பெ. ச. மணி என்பார் பாரதியின் இக் கூற்று களுடன் ஆரம்பித்து கவிதை பற்றியும் கவிஞன் கவித்துவம் பற்றியும் விபரித்துள்ளதைப் படித்தேன்!

மந்திரச் சொல்லைப் படைத்த வேதகால ரிஷிக்கு கவி என்ற பெயரும் ரிக் வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்தில் கவி எனும் சொல் கவிதை இயற்றும் எவரையும் குறிப்ப தாழிற்று. ஆனால் வேத காலத்தில் உண்மை யைக் கண்டவர் சத்தியத்தைக் கேட்போர் கவி என்றழைக்கப்பட்டார். கவய: ஸதியச்ருத என்பது ரிக்வேத வாக்கு. என எழுதும் பெ. ச. மணி ஆன்ம ஞான தேடல் பற்றியும் பாரதி யின் கவித்துவப் பேராற்றல் பற்றியும் குறித்துச் சொல்கின்றார்.

ஆன்ம வெளிக்கடல் மூழ்கித்திணைத்தவர் யார்? தேன் மடையைத் தேக்கித் திரிந்தவர் யார்? சித்தர்கள்!

அவர்கள்தான் பாட்டின் முதல்வர்கள்! சிந்து பாடி வந்தவர்கள்!

தமிழ்ச் சித்தர்கள்தானே தமிழ்ப்பாட்டிற்கு அத்திவாரமிட்டவர்கள்! அவர்கள் தானே அகத்தியனின் வாரிசுகள்!

மருத்துவமும் ஆன்மீகமும் அறமும் அன்பும் நீதியும் தர்மமும் தானே புலவர்தம் உயிர்ப்பொருளாய் ஓசை தந்துள்ளது! தமிழ் வாழ்வும் தமிழர் வழிபாடும் எதனை வலியுறுத்துகின்றது என்றார்! பின்வரும் வரிகளிற் கூறிவிட முடியும்.

அகத்துக்கண் மாசிலனாகி
அறத்தின்கண் வாழ்ந்து
அன்பின்கண் உலகினையோம்பி
இன்பத்தின் பெருநிலைகண்டு
இறைபதம் எய்துதலாம்!

சத்தியத்தைத் தரிசித்து(சத்)
தன்னுணர்வின் வழி(சித்)
தன்னைத்தான் உள்ளே கடந்து
ஆனந்தமாகிய பேரொளியிற்
கலத்தலாம்!(ஆனந்தம்)
கட + உள் = கடவுள்

பாரதியின் மந்திரச் சொற்களின் ஆற்றலைப்பற்றி என் மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் திரு அ. ச. ஞான சம்பந்தன் அவர்கள் தமது நான்கண்ட பெரியவர்கள் என்ற நூலில் எழுதியதையும் படித்தேன். தமிழ்ப் பேரறிஞர்களையும் கண்ணீரில் ஆழ்த்தும் சொல்லாற்றலைப்பற்றிச் சொல்கிறார். அது மட்டுமல்ல! பாரதியின் கவிதைகள் எவ்வாறு மரபுக்குள்ளிருந்து எழுகின்றது என்பதையும் அவர் குறித்துச் சொல்கிறார். இதற்கு மேலாக இன்னுமொரு செய்தியை அவர் உறுதிப்படுத்துகின்றார்.

1938ல் பாரதியின் நாட்டுப் பாடல்கள் மட்டும்தான் மக்களால் ஓரளவு அறியப் பெற்றிருந்தன. ஏனைய பாடல்கள் சிறுசிறு நூல்களாக வந்திருந்தபோதிலும் அவற்றை யாரும் விரும்பிப் படிப்பதில்லை! அன்றியும் தமிழ்ப் புலவர்கள் பாரதியை ஒரு கவிஞனாகக்கூட ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை! மரபுக் கவிதைகளைத் தவிர பிறவற்றை அவர்கள் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை! இந்தச் சூழ்நிலையில் இப்பெருமக்கள் இருவரும் பாரதியின் பாடல்களை வழிந்தோடும் கண்ணீருடன் கேட்டது பெருவியப்பைத் தந்தது.

உணர்வின் களத்திற்றான் அவர்களும் தம்மை வெளியிடுக்தியுள்ளார்கள் என்பது எனது எண்ணமாகும்.

அறிவின் ஆர்ப்பரிப்பில் சிந்தனையின் முனைப்போடு இவர்களின் பண்ணிசைப் பாடல்களும் கவிதைப் பொழிவுகளும் நிகழவில்லை. தமது சத்திய தரிசனத்தின் காட்சிகளை அனுபவங்களை அவர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள் அழகான தமிழ்க்கவிதை வடிவில். மரபு சார்ந்த கவிதைகள் இவர்களுடையவை.

சங்கப் புலவர்கள் அன்பு, வீரம், நீதி, தர்மம், என்கின்ற நிலைகளிற் தம்மை வெளியிடுத்தினர். இவர்களே ஆன்மீக நிகழ்வுகள் பற்றிய கவிதை நிகழ்வுகளை நடத்தினர். தெய்வம் பற்றிய உணர்வுகளே இவர்தம் கவிதைகளுக்கு அடித்தளமாயின. அன்றைய தேவை அதுவாகியது. அவர்கள் மீது வீழ்ந்த அழுத்தங்கள் அவர்கள் வாழ்ந்த உலகின் அறை கூவல் ஆன்மீகமாயின. அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் சமயமே சமுதாயத்தில் அனைத்துச் சங்கதிகளையும் அணைத்திருந்தது. அதை விடச் சமய ஊடுருவல்கள் தத்துவ ஆக்கிரமிப்புகள் அவர்கள் முன் சவால்களாக எழுந்தன.

(இன்னும் வரும்...)

திருவருள் என்பது உண்மை தேடுபவர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற ஓர் அரிய வரம் என்றுதான் என்னால் அதைக் கூறமுடியும். ஏனெனில் இதற்கு உதாரணமாக எனது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

நான் ஒரு வைத்திய குடும்பத்தில் பிறந்த காரணத்தால் எனது இளமைக்காலத்திலிருந்தே பல வைத்திய நூல் களைப் படிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அதனால் அகத்தியர் வழிவந்த பல சித்தர்களைப் பற்றியெல்லாம் ஏராளமாகப் படித்தறிந்திருக்கிறேன்.

அதில் அகத்தியர் நிதானம் என்னும் ஓர் ஏட்டில் அகத்தியர் அந்தாதி எனும் பகுதியில் அகத்தியர் பற்றிய கதைகள் பல்வேறு கால கட்டங்களைக் குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட்டிருந்தன. உதாரணமாகச் சிவபெருமானுக்குத் திருமணம் நடந்த காலத்திலும் அகத்தியர் வாழ்ந்தாரெனவும் அதன்பின் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு வதிஸ்டர், தேரையர், கொங்கணர், போகர் போன்ற சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலும் இவர் வாழ்ந்ததாகவும் அந்த ஏட்டில் கூறப்பட்டிருந்தது.

அக்காலத்தில் எனது இளமை உள்ளத்தில் இது எப்படி முடியும் என்ற கேள்வி உருவாகியிருந்தது. இதனால் எனது தகப்பனாரிடமும் அவரின் சில வைத்திய நண்பர்களிடமும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தவேளைகளில் எல்லாம் இதுபற்றிக் கேட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் அகத்தியர் தெய்வப் பிறவியென்றும் அவர் அப்படித்தான் வாழ்ந்திருப்பார் என்றும் கூறினார்கள். ஆனால் எனது உள்ளம் அப்பதில்களில் திருப்தி அடையாது அக்கேள்வி என்னுள் தொக்கி நின்றது.

அதன் பிற்பாடு எனது தகப்பனார் இறந்த காரணத்தாலும் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையாலும் நான் இராணுவத்தில் சேர்ந்து வெளிநாடு சென்று விட்டேன். சில கால இராணுவ சேவைக்குப்பின் அரசாங்கத்தில் தொழில் வாய்ப்புக் கிடைத்ததால் அச் சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தேன். அதன்பின்பு 1963ஆம் ஆண்டில் மொழிப்பிரச்சினை காரணத்தால் அரச சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்று எனது

பாரம்பரியத் தொழிலாகிய வைத்தியம் செய்யும் நோக்கத்தோடு தொடர்ந்து வைத்தியத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன்.

இதனால் எனது ஆழ்மனதுள் பல ஆண்டு களாகப் புதைந்திருந்த அகத்தியன் பற்றிய வினா விற்கு எனது உள்ளம் திரும்பவும் இடை யிடையே விடைதேட முயன்றது. ஆனால் ஏற்புடைய விடையை ஒருவரிடமும் என்னால் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

1964ஆம் ஆண்டளவில் ஒருநாள் எனது நண்பர் ஒருவர் என்னிடம் வந்து யோகசுவாமியைத் தாம் பார்க்கப்போவதாகவும் என்னையும் தன்னோடு வரும் படியும் அழைத்தார்.

எனக்கும் யோகசுவாமியைக் காண வேண்டும் என்ற எண்ணம் நீண்ட நாளாக இருந்தமையால் நண்பர் கேட்டவுடன் அதை ஏற்று இருவருமாக யாழ்ப்பாணம் செல்வதற்காக தொண்டைமானாற்றுப் பாலம் அருகே இருக்கும் பேரூந்துத் தரிப்பிடத்திற்குச் சென்று அவ்விடத்தில் உள்ள புளியமர நிழலில் பேரூந்திற்காக நின்றுருந்தோம். அவ்வேளை எம்மைப்போல வேறு பலரும் நின்றுருந்தார்கள்.

சற்று நேரத்தின் பிற்பாடு சந்தியிலிருந்து தெற்கு நோக்கிச் செல்வச் சந்நிதிக்குப் போகும் வழியாக அழுக்குத் துணி அணிந்து கையில் ஒரு பெரிய தடியோடு ஒரு பைத்தியக்காரன் உரத்த குரலில் யாரையோ திட்டியபடி வந்து கொண்டிருந்தான். அவனுடைய அழகக் கடைந்த மேனியும் தலையும் அவனது பார்வையும் அவனை ஓர் பைத்தியக்காரனாகக் காட்டியதால் அவனைத் தொடர்ந்து கவனிக்காது மறுபுறம் திரும்பி நின்றுருந்தேன்.

திட்டிக் கொண்டே பாலத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த அம்மனிதன் திடீரெனத் திரும்பி என்னிடம் வந்து உன்னைத்தானடா திட்டுகிறேன் எனக் கூறினான். திகைப்படைந்த நான் ஏன் திட்டுகிறாய் எனக் கேட்டேன் அதற்கு அவன் நான் சொல்வதைச் செய்வாயா? எனக் கேட்டான். இவன் ஏதாவது பணம் கேட்டான் என்னெண்ணி முடியுமானால் செய்கிறேன் எனக் கூறினேன். அவன் உடனே குனிந்து நிலத்தில் இருந்த இலை உதீர்ந்த காம்பை எடுத்து இதைப் பல்பில்

திருவருள்

கடிக்காது வாயில் கடி எனக் கூறினான். உடனே அதை என்னால் விளங்க முடியவில்லை. ஆனால் மறுகணம் அதை உணர்ந்து எனது சொண்டுகளால் அக் குச்சியை மூடிக் கௌவினேன். அவ்வேளை அவன் எனது பெயர் என்னவென்று கேட்டான். எனது சொண்டுகளால் குச்சியைக் கௌவிபிருந்த காரணத்தால் என்னால் எனது பெயரைச் சொல்ல முடியாது போய்விட்டது.

உடனே அந்தப் பைத்தியக்காரன் என்னைப் பார்த்து ஞமனமாகச் சிரித்துக்கொண்டு கேட்டான்.

உனக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று எண்ணுகிறாயே ஆனால் தற்போது உனக்கு உனது பெயரைச் சொல்ல முடியவில்லை பற்றாது? மற்றவர்கள் மத்தியில்நடந்த இந் நிகழ்ச்சி என்னை வெட்கித் தலைகுனிய வைத்தது.

அடுத்த கணம் அவன் எனது வாயில் இருந்த குச்சியை எடுத்துவிட்டு நீ தற்போதுமுன்ன செய்யிறாய் என்று கேட்டான். அதற்கு நான் வைத்தியம் செய்கிறேன் எனப் பதில் கூறினேன். உடனே அவன் சிரித்துக்கொண்டு கேட்டான். அப்படியானால் உனக்கு அகத்தி யனைத் தெரியுமா? அதற்கு நான் அகத்தி யனைப்பற்றிப் புத்தகத்தில் படித்திருக்கிறேன் என்று கூறினேன்.

உடனே அம்மனிதன் சத்தமிட்டுச் சிரித்துவிட்டு அயலில் இருந்த இரு வீடு களைச் சுட்டிக்காட்டி அந்த வீட்டைப் பார், அது ஒரு புதிய அகம். இந்த வீட்டைப் பார் இது ஒரு புதிய அகம். ஆனால் இந்த வீடு போல் அந்த வீடு இல்லை. அப்படித்தான் புதிய புதிய அகங்கள் புத்தகமாக வந்திருக்கின்றன. அவற்றில் நீ அகத்தியனைக் காணமுடியாது. என்று சொல்லிவிட்டு அவன் எங்கே இருக்கிறான் தெரியுமா? என்று கேட்டார். அதற்கு நான் அகத்தியர் பொதிகை மலையில் இருந்த தாகப் படித்திருக்கிறேன். எனக் கூறினேன்.

அதற்கு அவர் பொதிகை மலை பூமி சாத் திரத்தில் எங்கே இருக்கிறதெனக் கேட்டார். பலர் மத்தியில் கேள்விகள் தொடர்ந்து கேட் கப்பட்டதால் அது எனக்குத் தெரியாது எனக் கூறினேன். உடனே அந்த மனிதர் தனது வலக்கரத்தின் விரல்களைப் பொத்தியபடி என் முன்னால் நீட்டி இதோபார் பொத்திய கை பொதிகை என்கூறி மடிந்திருந்த விரல்களை கீழ் இருந்து மேலாகத்தொட்டு

முறையே மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்த கர ணத்திற்கு மேலே இறையவனாய் என மேலே குத்திட்டு நின்ற பெருவிரலைச் சுட்டிக்காட்டி அப் பெரு விரலால் எனது மார்பில் அழுத்தி உனது அகத்துள் நீ ஆக இருப்பவன்தான் அகத்தியன் அவனை நீ புத்தகத்தில் காண முடியாது எனக் கூறிச் சிரித்தார்.

நான் இதுவரை காலமும் எந்தப் புத்தகத்திலும் காணாத இந்த அற்புதமான விளக்கத்தைக் கேட்டதும் எனது கண்ணில் நீர் வழியத் தொடங்கி வாயடைத்து மௌனமாக நின்றுருந்தேன். இதற்கிடையில் எனது கண்ணில் நீர் சுரந்து நான் மௌனமாக நிற்பதையும் அந்தப் பைத்தியக்காரன் எக்காளமிட்டுச் சிரிப்பதையும் கண்ட அங்கு நின்ற சிலர் அப் பைத்தியக்காரனைப் பேசிக் கலைத்திருக்கிறார்கள். இதனால் அவ்விடத்தில் சிறு குழப்பம் உண்டானதால் பேசுந்து வந்தபோதும் மனநிலை குளம்பிபிருந்ததால் எனது நண்பரும் நானும் யோக சுவாமியிடம் போகும் பயணத்தைத் தொடராது திரும்பி விட்டோம்.

அப்படித் திரும்பி வரும்போது ஊருக்கு மத்தியில் உள்ள பிள்ளையார் கோவிலில் நாம் பிறிந்து செல்வதற்கு முன் சற்று நேரம் நின்று அன்று நடந்தவற்றைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு நின்ற வேளை ஒரு கார் அண்மையில் வந்து நின்றது. அவ்வேளை அதிலிருந்து இறங்கிய எங்களுக்குத் தெரிந்த ஒரு யோக சுவாமியின் பக்தை தான் யோகசுவாமியின் மரணச் சடங்கில் கலந்து விட்டு வருவதாகக் கூறினார். அவ்வேளை எனது உள்ளம் திடுக்கிட்டது. பக்தையிடம் நாம் யோக சுவாமியைக் காணப் புறப்பட்டதையும் நடந்த பைத்தியக்காரனின் கதையையும் அவன் அகத்தியனுக்குத் தந்த அற்புதமான விளக்கத்தையும் கூறியபோது அந்தப் பக்தை பைத்தியக்காரனாக வந்து அகத்தியனுக்கு விளக்கம் தந்தது யோகசுவாமியின் திருவருள்தான் எனக் கூறினார்.

இந்த எதிர்பாராத நிகழ்வால் 20 வருடங்களாக எனது உள்ளத்துள் தொக்கிநின்ற ஒரு கேள்விக்கு மிகத் திருப்திகரமான பதில் ஒரு பைத்தியக்காரன் மூலம் கிடைத்தது திருவருள்தான் என நம்புகின்றேன்.

வித்துவான் வேலன்... நித்தியம் எய்தினார்

- அன்புடன் புலவர் -

மூத்த தலைமுறை முகமொன்று தனது
மூச்சை நிறுத்தி முத்தாய்ப்பு வைத்தது!
பார்த்த விழிகள் இமை மூடிக் கொண்டன!
பேச்சுச் சுரங்கம் பாதையை அடைத்தது!
ஆர்த்த அன்பினால் என்னை அணைத்து
வாழ்த்திய உள்ளம் வரலாறானது!
ஈர்த்த சிரிப்பு இறுகிப் போனது!
இன்பத் தமிழ்த்தாய் இழப்பொன்றை ஈன்னாள்!
கோர்த்துத் தமிழைக் கொட்டிய நாக்கு
வார்த்தைகள் மறந்து வாளாவிருந்தது!
போர்த்த உடம்பைப் பூமியில் விட்டு...
நித்தியம் எய்தினார்... வித்துவான் வேலன்!

ஏற்றம் நிறைந்த எங்கள் தமிழைப்
போற்றியும் எண்ணியும் எழுதியும் வாழ்ந்த
பாட்டன் ஒருவன் படுக்கையிற் படுத்ததாய்க்
கேட்ட செய்தி நெஞ்சினை வருத்தத்

தீட்டும் கவிதை தருகிறேன் தேசமே!
கூற்றம் வருதல் புதிதல்ல வெனினும்
குமுறும் நெஞ்சுக்கு அறிவென்பதேது?
ஆற்றல் நிறைந்தவர்... அன்பினிற் கனிந்தவர்
உறவினைப் பிரிதல் கொடுமையிற்
கொடுமையே!
மாற்றம் காண்கின்ற மாநிலப் படுக்கையில்
மதிநுட்பம் கொண்டோர் மதிக்கப்படுகையில்
சாற்றற்குரிய உள்ளொளிச் சால்புள்ளோர்
சரித்திரத்தினிற் பதிக்கப்படுவது
நேற்று... இன்று... நாள்கள் கடந்து
நித்திய வாழ்வின் நினைவூட்டும் சான்றுகள்!
தோற்றம் மறைவுத் தாழ்ப்பாளர் கடந்து
தொடராய்ச் செல்லும் ஆன்மீக வாழ்வின்
பேற்றையடைந்தவர் பெருமைக்குரியவர்
பிறவாப் பிறவியின் கூற்றுக்குரியவர்!
நேற்றுப் போலுள்ளது வித்துவான் வேலனை

நேரிற் கண்டு நெஞ்சை நிறைத்தது!
காற்றுப்போல் வேகமாய் எனை நோக்கி வந்து
கைகளைப் பிடித்தது காட்சியாய் நிலைத்தது!
ஊற்றுக் கொடுத்த எந்தையின் அன்பினை
உள்ளத்திருத்தி அவர்பெயர் கூறி
ஆற்றுப்படுத்தினார் எமக்குள் உறவினை
அன்று தொடங்கிற்று வித்துவான் நட்பே!

அன்று நம்மண்ணில் அவர் உரைகேட்ட
அனுபவம் எனக்கும் உண்டு! உண்டு!
என்றும் அழியா எங்கள் பெருங்கவி
ஆக்கிய புதுமைப் பெண்ணவள் தன்னை
தொண்டையுயர்த்திப் பாடிய வேலனைக்
கண்டேன் அரங்கில் வட்டுக்கோட்டையில்!
இன்றும் பராதி என்ற கவிஞனை
இதயத்திருத்தி நின்ற வேலனைக்
கண்டேன் இலண்டனிற் கலந்தேன் நட்பினில்!
கடைசி வரையிலென் கருத்தினில் நின்றனர்!

ஒன்றாயமர்ந்து உண்டோம்; உணவினைத்
தின்ற கையோடு தமிழையும் உண்டோம்!
பண்டு பாடிய பழந்தமிழ்ப் புலவரின்
பண்பையும் டாடற் பழத்தையும் உண்டோம்
கன்றுகள் போல அவர் முன்னமர்ந்து
கனிந்த வாழ்வின் கனிரசமுண்டோம்
மன்றுகள் கண்டவர்; மனிதத்தின் உயர்வின்
மாண்புகள் கண்டவர் மழையாய்ப் பொழிய
நின்று நனைந்தோம்; நிறைவினில்
மகிழ்ந்தோம்!

நீண்டதோர் கரையினில் நடப்பதாய்
உணர்ந்தோம்!

உண்டு புசிப்பதில், உணர்வினை ரசிப்பதில்
ஊறும் அன்பினைக் கண்டு களிப்பதில்
பெண்டுகள் பற்றிப் பேசிச் சிரிப்பதின்
பேறு பெற்றவர் வித்துவான் அவர்கள்!
நண்டு மீன் நல்ல இறால் கணவாயுடன்
நாசுரக்க விருந்தினை நயப்பவர்!
என்றும் விருந்துக்கு நண்பரை அழைப்பதில்
நல்லதோர் துணை வாய்த்திடப் பெற்றவர்!
வேலனையாவின் அன்பையும் நட்பையும்
வேண்டி நாங்கள் போகின்ற போதெல்லாம்
காலேலாத போதிலும் எமக்காய்க்

காய்ச்சிய உணவுடன் காத்திருக்கின்ற
மேலான அம்மாவின் சிரிப்பும் வரவேற்பும்
மனையின் மாண்புக்கு உரமாகின்றது.

ஊறுகாய் உண்பதில் வல்லவர் வேலன்!
உரையாடித் திளைப்பதில் வல்லவன் வேலன்!
‘போதும் போதும்’, என்பா அம்மா!
‘போடியப்பா’ என்பார் ஐயா!
இரத்த அழுத்தம் எனக்கும் உண்டு!
உணர்ச்சி வயத்தில் உரத்துப் பேசவேன்!
கரத்தை உயர்த்திச் சிரிப்பார் வேலன்!
கண்களால் என்னைச் சாந்தப்படுத்துவார்!

பொய்யர்உலகின் புரட்டுத்தனங்களை
வையும் என்னை அமைதிப்படுத்துவார்!
வையம் இதுதான்; வாழ்வும் இதுதான்!
வர்புகள் உண்டு என்றெனக் குணர்த்துவார்!
செய்யும் கடமையைச் செய்யும் என்று
சிரித்தபடியே நல்வழி காட்டுவார்!
ஐயம் எனக்கு எழுகின்ற போது
அவற்றிற் தெளிவினை யூட்டி மகிழ்வார்!

கவிதை பற்றியும் கவித்துவம் பற்றியும்
கவிஞன் பற்றியும் எழுதிய வரிகளைச்
செவியிற் போட்டேன் சென்ற பொழுதினில்!
‘பிசிறல் இல்லாத வரிகள்’ என்று
பெருமைப்படுத்தினார் பெரிய வித்துவான்!
உள்ளத்தாற் பேசிடும் உண்மை மனிதரின்
உறவு கிடைப்பது அரிதிலும் அரிது!
வெள்ளமாய்ப் பாயும் இதய அன்பின்
வீச்சிற் குளிப்பது அரிதிலும் அரிது!
கள்ளமும் போலிக் கண்ணீரும் இல்லாத
காற்றை நுகர்வதும் அரிதிலும் அரிது!
நல்லவர் நட்பு அரிதிலும் அரிது!
நான் கண்ட வேலனின் உறவும் அரிது!

வேலனின் இழப்பு... தமிழுக்கு இழப்பு!
வேலனின் இழப்பு... அன்புக்கு இழப்பு!
வேலனின் இழப்பு... மரபுக்கு இழப்பு!
வேலனின் இழப்பு... மனிதத்தின் இழப்பு!

ஆழ உணர்வினைப் பகிர்ந்திட இனிநான்

யாரிடமையா ஓடிப் போவேன்?
 ஈழ விடுதலைத் தாகத்தைப் பகிர
 எவரிடமையா ஓடிப் போவேன்?
 கூழின் உணவையும் ஊரின் உறவையும்
 கூறி மகிழ யாரிடம் போவேன்?
 வாழும் தூய கவியுளம் பற்றி
 யாரோடு இனிநான் கருத்தாடப் போவேன்?
 தமிழவைக் கூடத்தில் வந்து அமர்ந்து
 தந்தார் ஆசிகள் எமக்கும் தமிழுக்கும்!
 தமிழவை நூலகம் தன்னைத் திறந்து
 தாமே முதல் நூற் பதிவையும் பெற்றார்!
 தமை மறந்தென்னை வாழ்த்தியெனது
 தகைமை கடந்த அன்புகள் செய்தார்!
 தமது நூலில் எனது பெயரையும்
 தானே பதித்து இந்தத் துரும்பையும்
 இமயத் தமிழோடு இணைத்து மகிழ்ந்தார்!
 இதைநான் எப்படித் தாங்கிக் கொள்ளுவேன்!

வள்ளுவன் தன்னை வாரி வழங்கிய
 வள்ளல் வேலன் இன்றிங்கு இல்லை!
 உள்ளத்தாற் பேசி உரிமையோ அளத்த
 உயர்ந்த மனிதர் இன்றிங்கு இல்லை!
 கள்ளமும் போலிக் கண்ணீரும் இல்லாக்
 கண்ணியம் இன்று கண்முடி விட்டது!
 நல்லர் நட்பினை நயம் பட உரைத்த
 நாவும் நரம்பும் இளப்பாறி விட்டது!

கம்பனைக் காட்டிய விரல்கள் போயின!
 கவித்தொகைக் காட்சிகள் திரைமுடிக் கொண்டன
 நம்பெரும் சொத்துக்கள் நம்முன்னே கொண்டய
 நாவும் போயிற்று! நெஞ்சம் போயிற்று!
 நம்பிக்கை தந்து நம்முன்னே நின்ற
 தீபம் ஒன்றின்திரி தீர்ந்து போனது!
 கரும்புலி மறவர் பிரிவுக் கவிதையை
 ஒருமுறை யவரிடம் பாடிக் காட்டினேன்!
 பெருங் குரலெடுத்துக் கேவிக் கேவிப்
 பெரியவர் அழுதார்! நானும் அழுதேன்!

மெல்லிய இதயம்; மேதினிக்காக
 நல்லது சொல்ல நாடிய இதயம்!

சங்கத் தமிழின் கவிதைத் தெளிவும்

சைவ சமயச் சித்தாந்த ஞானமும்
 எங்கும் பரந்து எழுந்த இலக்கிய
 ஏடுகள் கற்று ஏறிய அறிவும்
 பொங்கு முணர்வும் பட்டதை முன்னே
 பூடகமின்றிப் போட்டு உடைத்திடும்
 வெங்களப் பண்பும் கொண்ட வேலனை
 இங்குள பலரும் நன்கறிந்திருந்தனர்!

இருப்பினும் எமக்குள் ஒரு குறை எழுந்தது!
 இவரது ஆழந்த இலக்கிய ஞானத்தை
 விருப்புடன் வாழும் இளைய சந்ததி
 செவிக் குணவாக்கிடல் அவசியம் என்ற
 கருத்துடன் வித்துவான் வேலனையூடகப்
 பாதையிள திருப்பிடும் முயற்சியில்
 இறங்கினோம்!

துருப்பிடித் திருப்பவர் தூரத்துக் காதலைத்
 துடைத்து மினுக்கும் தொண்டினை நாடினோம்!
 நெருப்பினில் எரிந்த நிலத்தினைப் பிரிந்து
 நிழல்களைத் தேடி நடக்கின்ற நம்மவர்
 கருப்பொருள் கானாக் காவியம் படைத்துக்
 கடைநிலை செல்லும் கொடுமையைத் தவிர்க்கவும்
 திரைப்படம் ஒன்றே நிலைக்களனாகித்
 திறன் கெட்டு மாளும் கேட்டினைக் குறைக்கவும்
 திருக்குறள் தொட்டு தமிழ்மொழி இலக்கியம்
 தெரிந்திடாதிருக்கும் இழிவினைத் தடுக்கவும்
 உருப்படும் உலகினை ஒம்பிடும் நெஞ்ச
 ஒளி கொண்ட சந்ததி மிளர்ந்திட உதவவும்
 பொறுப்புடன் வித்துவான் வேலனையழைத்துப்
 புதுத் தமிழோசையைப் பரப்பிட விழைந்தோம்!

கிறுக்கர்கள் சிலரின் கிறுக்குத் தனத்தினால்
 கிறுக்கு வீழ்ந்தது எங்கள் முயற்சியில்!
 உறுக்கிட நம்மிடை ஒரு சமுதாயம்
 ஒன்று படாததால்... உண்மை புதைந்தது!
 பருக்கிய தமிழ்ப்பாலைப் பாதியில்
 நிறுத்தினோம்

பாவங்கள் ஒரு சிலர் அனுதாபம் கூறினர்
 இருப்பினும் வேலனின் எழுத்துப் பயணம்
 ஓயாது தொடர்ந்து எங்களை நிறைத்தது!
 இருக்கின்ற போது உடைப்பதும் இறந்ததன்
 உருக்கொண்டு பாடிப் பதைப்பதும் தமிழனே!

தமிழுணர்வுள்ளோர் தரணிக்குத் தேவை!
தாயக விடிவுக்கும் இவர் பணி தேவை!
நமதுயர்வறிந்து நம் வழி தெரிந்து
நம்குறை கடையும் நெஞ்சுகள் தேவை!
புதுமையின் பெயரால் புற்றீசலாகிப்
புவியினிற் கரைதல் அறிவெனல் தவறு!
நிதியதே வாழ்வாய் நிலையற்று மாயும்
நாளைய உலகைப் படைப்பதும் தவறு!
கடைசியாய் ஐயாவைக் கண்ட கணங்களில்
விடைபெறும் வரிகளாய் வார்த்தைகள்
உதிர்த்தார்!

“உடல்வலிகுன்றி உணர்வின் வலியாற்
தொடர்கிறேன்” என்று கூறினார் வேலன்!
நடைபலங்குன்றி நாவும் தளர்ந்து
இடையிடை வந்து வார்த்தைகள் ஒலித்தன!
மடையெனத் தொடர்ந்து பொழிந்த குரலது
மயங்கிப் போவதை யுணர்ந்து வருந்தினேன்
கொடையெனக் கற்ற தமிழினைக் கொண்டு
கூத்தனை நாடும் குழந்தையைக் கண்டேன்!
அடஇது வாழ்வு! அனைவர்க்கும் பொதுவாய்
ஆண்டவன் கொடுத்த மறையிதுவென்ற
தொடரினை எண்ணித் துயரினை மறைத்தேன்
தூக்கத்தினிடையே தொடர்ந்தார் வித்துவான்

‘பேசக் களைக்கிறேன்’ என்றார் வேலன்!
பேச்சுக் களைத்தாதப் புரிந்து கொண்டேன்!
வீசிய புன்னகை தளரக் கண்டேன்!
நோயின் கொடுமையைப் பற்றிக் கூறி
‘நீரும் கவனம் தம்பி’ என்றார்!
‘பாயும் இரத்த அழுத்தத்தைக் குறைக்கப்
பாடுபடும்’ எனும் பரிவான அர்த்தத்தில்!
பிரியும் போதும் சிரித்தே பிரிந்தோம்!
அருமையான நகைச்சுவை ததும்பும்
சிறிய கதையுடன் சிரித்து முடித்தார்!
வருகிறேன் என்று பிரிந்தேன் நானும்!

‘வளர்ந்த எனது மகனைப் பார்த்து
அம்மா அப்பாவைக் கவனியும்’ என்றார்!
எனது மகன்போய் முத்தம் கொடுத்தான்!
எல்லோருமாக விடைபெற்று வந்தோம்!
நண்பர் சிறியுடன் நடந்தேன் வெளியே!
துன்பம் சுமையாய் என்னும் கனத்தது!
முட்டிக் கனக்கும் முலையுடன் நின்ற
ஒற்றைப் பசுவின் உணர்வுப் பாலினைத்

தட்டிக் கறக்காமல் விட்டு விட்டோமா?
தமிழர் வாய்க்குத் தராமல் விட்டோம்?
புட்டுப் புட்டுத் தமிழர் வாழ்வின்
பெருமைகள் கேட்காமற் தூங்கி விட்டோமா?

ஈழத் தமிழர் மத்தியில் இன்று
ஆழக் கற்று உணர்ந்தவர் சிலரே!
வாழும் போது இவரையொதுக்கி
வாழும் கொடுமை நமக்கேன் வந்தது?
புலம்பெயர் வாழ்வின் இயந்திர இயக்கத்தில்
பொறுமையும் நேரமும் இல்லாத நெருக்கத்தில்
வளந்தரும் நல்ல வார்த்தைகள் கேட்கும்
வாய்ப்பினை யிழந்து வாழ்ந்து விட்டோமா?

கலந்தனில் வீழும் காசின் சத்தமே
கடவுளின் பேச்சாய்க் கருதி விட்டோமா?
உளந்தனில் ஒளிரும் உண்மைச் சுடரின்
ஒளிதனைக் காணாக் குருடரானோமா?

ஆயிரம் கேள்விகள் என்னைத் துளைத்தன!
அனைத்திற்கும் வேலனே காரணமானார்!
ஆயினும் எனக்குள் ஆறுதல் ஒன்றின்
சாயல் தெரிந்தது! சமாதானம் தந்தது!
வாழ்கின்றபோது அவரோடு இணைந்து
நாலையும் பத்தையும் நானும் பகிர்ந்தேன்!
நூல்கொண்டு சென்று அவரிடம் தந்து
அவருக்கு நானும் சிறுதொண்டு புரிந்தேன்!
நாளொன்று எனக்கும் நிச்சயமுண்டு!
நானும் கண்களை மூடத்தான் போகிறேன்!
சாவென்பதிங்கு புதுமையே அல்ல!
சாவிற் குப் பின்பும் வாழ்தலே புதுமை!
ஆவிக்கு இல்லை அழுவென்ற உண்மை.
அறிந்த தமிழுக்குள் வேலனைக் காண்பேன்.

தமிழர் களுக்கு எந்த மொழியில் வழிபாடு

தமிழரது சமய இலக்கியங்களில் பழமையானது என்று கருதப்படுகின்ற திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கீரர் முருகப் பெருமானுக்குரிய ஆறுபடை வீடுகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் ஐந்தாவது படைவீடு பல குன்றுகளைக் கொண்டிருந்தது. அதனால் முருகனுக்குக் குன்று தோறாடல் என்னும் வழிபாடு இருந்தது. இவ்வழிபாட்டில் வேலனாகிய பூசாரி முருகனுக்கு வழிபாடு காண்ப் பாடி ஆடிச் செல்கையில் முருகன் எழுந்தருளும் காட்சி விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு அறுபடை வீடுகளில் மட்டுமன்றி ஒவ்வேர் ஊரிலும் முருகனுக்காக நிகழ்த்தப்படும் விழாக்களிலும் அன்பர்கள் போற்றி வழிபடும் இடங்களிலும் மக்கள் கூடி வழிபடுகின்ற மன்றங்களிலும் அவைகளிலும் கம்பத்தை நட்டு வழிபடும் இடங்களிலும் குறமகளிர் வழிபடும் இடங்களிலும் அவன் எழுந்தருளி அருள் புரிவான். இவ்வாறு வழிபடுவோர் அவனைப் போற்றி வழிபடுகையில் உச்சரிக்கும் பெயர்கள் பல மிகத் தூய்மையான தமிழ்ப் பெயர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பெரும் பெயர் முருக, குரிசில், போர்மிகு பொருந, புலவர் ஏறே, குறிஞ்சிக் கிழவ, மாலை மார்ப, நூலறிபுலவ, காளியின் குளவியே, செருவில் ஒருவ, இப் போற்றிப் பெயர்களுள் சில. இவ்வாறு பல் வேறுபட்ட மக்கள் தத்தம் இயல்புகளுக்கேற்ப முருகனை வழிபட்டுத் தெய்வீக உணர்வுகளைப் பெற்றனர் என்பதனை நக்கீரர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வழிபாடுகளில் சிறப்பாக வேலன் வெறியாடல் என்ற வழிபாட்டு முறையினைத் தொல்காப்பியரும்

வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
வெறியாட்டயர்ந்த காந்தனாம்
என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

-திருமதி தனபாக்கியம் குணபாலசிங்கம்-

தமிழ்ச் சங்க இலக்கிய காலம் முதலாக ஏற்பட்ட தமிழர் வழிபாடுகளில் எவ்விதம் சமஸ்கிருதம் ஊடுருவலாயிற்று என்பதனை நோக்க முன் வடநாட்டினர் ஆகிய ஆரியர் குடி யேற்றங்களும் சமய வழிபாடுகளும் எவ்விதம் தென்னகத்தை நோக்கிப் பரவலாயின என்பதனை வரலாற்றரீதியாகச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுதல் ஏற்றதாம்.

இந்தியாவின் மேற்கு, வடக்கு, மத்தி, மற்றும் கிழக்குப் பிரதேசங்களுக்குக் கட்டம் கட்டமாக ஆரியர்கள் நகர்ந்து தமது கலாசாரங்களை உறுதிப்படுத்திய பின்னர் தமது நில எல்லை களை ஆரியவர்த்த அல்லது ஆரி யாண்டம் என புனியியல் ரீதியாக எல்லைப் படுத்திக் கொண்டார்கள். மகாபாரதம், இராமாயணம் முதலான இதிகாசங்கள் உருவாகிய காலத்தில் ஆரியர்கள் தமது கலாசாரத்தினை இப்பிரதேசங்களில் நிலைப்படுத்திக் கொண்டார்கள். அதனோடு பிராமணர்கள் தாமே சமூகத்தில் உயர்ந் தவர்கள் என்ற கருத்தினை இருக்குவேதத்தின் இறுதிப் பகுதியில் இடம்பெறும் புருஷ சூத்திரத்தில் பின் வருமாறு வகைப்படுத்திக் காட்டியிருந்தனர் பிராமணர்கள் முகத்திலிருந்தும் சத்திரியர்கள் தோள்களிலிருந்தும்

வைசியர் தொடைகளிலிருந்தும் சூத்திரர் கால்களிலிருந்தும் தோன்றினர். என்பதனால் பிராமணர்களே இறைவனின் முகமாகி விடுகின்றார்கள். அதனாலே அவர்களே பூமியில் நடமாடும் தேவர்கள் என்றும் அவர்கள் பேசிய மொழியான சமஸ்கிருதம் தேவ மொழி என்றும் வெகுவாகப் போற்றிக் கொண்டதற்கான ஆதாரங்கள் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களில் உள். அதனோடு சமூகத்தின் உயர்

மட்ட மக்கள் மட்டுமே சமஸ்கிருத மொழியைப் பேசியும் படித்தும் வரலாயினர். சாதாரண பொதுமக்கள் மொழியாகப் பிரகிருதமொழி அமைந்திருந்தது. உதாரணமாக ஒரு சமஸ்கிருதமொழி நாடகத்தில் அரச சபையினர் புரோகிதர்கள் உரையாடல் சமஸ்கிருதத்தில் இருக்க வேலையாட்கள் பொதுமக்கள் உரையாடல் பிராகிருதத்தில் இடம் பெற்றுள்ளமையிலிருந்து இந்த உண்மை புலனாகின்றது. வடநாட்டு மன்னர்கள் தமிழ்நாட்டுக்கு விசயங்களுக்கும் படை யெடுப்புகளுக்கும் முன்னரும் பின்னரும் ராஜசூயம், அஸ்வமேதம் முதலான யாகங்களைப் பிராமணர்கள் ஆலோசனைப்படி நிகழ்த்தி வந்தார்கள்.

இவ்வாறு வடநாட்டு மன்னர்களால் நிகழ்த்தப்படும் யாகங்கள் பற்றிய செய்திகள் விந்திய மலைக்குத் தெற்கே அரசுகளைக் கொண்டிருந்த தமிழ்மன்னர்களையும் கவரலாயின. அதனால் வடவேங்கடம் தென் குமரி ஆழிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து என்று தொல்காப்பியர் காலத்தில் வரையறை செய்யப்பட்ட தமிழ் நாட்டு எல்லைக் குட்பட்ட மன்னர்களும் வடநாட்டு பிராமணர்களின் யாகக் கிரியைகளைச் செய்ய விருமபினார்கள். அதனால் வடநாட்டு பிராமணர்களைத் தருவித்து யாகங்களைச் செய்தனர். இவ்வாறு ஒரு பாண்டிய மன்னன் பல யாகங்களைச் செய்ததனால் அவனைப் பல்யாகசாலை முது குடுமிப் பெருவழுதி எனப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி பற்றிய குறிப்புகளும் புறநானூற்றில் உள. இவ்வாறு தமிழகத்து மன்னர்கள் அக்கினி குண்டங்களை வளர்த்துச் செய்யும் வேள்விகளில் ஈடுபாடு கொண்டதனால் பெருவாரியான பிராமணர்கள் வரவழைக்கப்பட்டுக் குடியமர்த்தப் படலாயினர். இக்காலத்திலே தானே தில்லைக்காவளி கோவிலில் வேதத்தை ஓதவல்ல மூவாயிரம் பிராமணர்களும் குடியமர்த்தப்பட்டனர்.

பிராமணர்கள் செல்வாக்கு அதிகரிக்கவே கோவில் பூசைகளிலும் பிராமணர்கள் பங்கு கொண்டு வழிபாட்டுத்தலங்களிலும் தமது செல்வாக்கினை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்கள். இத்தகைய சமூக வளர்ச்சி ஒன்று தமிழகத்தில் உருவாகிய காலத்திலேதான் சமஸ்கிருத மொழியில் பூசைகள் அறிமுகமாகின. செம்மேனியும் பொலிவும் கொண்ட பிராமணர்கள் வேதக்கிரியைகளை வழிபாடுகளில் புகுத்தவே சமஸ்கிருத மொழி வழிபாட்டு மொழியாக நிலையூன்றத் தமிழ்மெல்லமெல்ல கோவில் பூசைகளிலிருந்து விலகிச் செல்லலாயிற்று. அதனால் காலவெள்ளத்துள் தமிழ் தன்பெருமையை யிழந்துவிட்ட நிலையைப் பிற்காலத் தமிழ்மக்கள் உணரும் வாய்ப்பினைப் பெற்றிருக்கவில்லை. சமஸ்கிருத மொழி ஊடுருவலுடன் வடநாட்டுத் தெய்வங்களும் தமிழகத்தில் அறிமுகமாயின. இத்தகைய சமய வளர்ச்சி ஏற்பட்ட காலத்திலேதான் தமிழரின் ஐவகைநிலத் தெய்வங்களான மாயோன், வலியோன், சேயோன், வேந்தன், கொற்றவை ஆகிய தெய்வங்கள் வேதங்களின் தெய்வங்களான விட்டுணு, வருணன், சுப்ரமணியன், இந்திரன், துர்க்கையென அடையாளப்பட்டு வடமொழிப் பெயர்களைப் பெற்றுக்கொண்டன.

(இன்றும் வரும்...)

ஒளவையார்

தமிழ் மண்ணில் தோன்றிய பெண்பாற் புலவர்களுள் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒருவர், தமிழ் மூதாட்டி எனத் தமிழிலக்கியங்கள் பாராட்டும் ஒளவையார் ஆவார். இவர் முத்தமிழ் வித்தகப் புலவராக மட்டுமன்றி, முருகப் பெருமானிடத்தே நீங்காப் பேரன்பும் பற்றும் கொண்ட வராகவும் விளங்கினார்.

யாழ்ப்பாணத்தவர் பரிபாலிக்கும் வேதாரண்யம்

டாக்டர் க. கதிர்காமநாதன்

உலகெலாம் பரந்திருக்கும் எமக்கு தமிழ் நாட்டிலிருக்கும் பிரசித்திபெற்ற வேதாரண்யம் கோவிலை தற்போதும் நாமே பரிபாலனம் செய்கின்றோம் என்ற செய்தி புதினமாக விருக்கும். வரணியிலிருந்து சென்றவர்களே இக் கோவிலை ஆட்சி புரிகின்றனர். இக் கோவில் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குமேல் பழமைவாய்ந்தது.

ஈழ நாட்டிலிருந்து எடுத்து செல் லப்பட்ட வெள்ளைக்கல் கீழ் கோபுர வாசலுக்கும் அனுப்பு மண்டபத்திற்கும் தளமாகப் போடப் பட்டுள்ளது. உள்ளே சென்றால் கொடித் தம் பத்திற்கு அருகாமையில் யாழ்ப்பாணத்தவர்களால் இக்கோவில் பரிபாலிக் கப்படுகின்றது, என்ற விளம்பர அட்டையை இன்னும் பறந்துப் பூரிக்கலாம் மேலும் யாழ்ப்பாணத்து சின்னத்தம்பி நாவலர் என்பவர் வேதாரண் யேஸ்வர ருக்கு அந்தாதியும் பாடியுள்ளார்.

வேத விற்பன்னர்கள் பல காலம் இவ் வாலய மூலவரை வணங்கிவந்ததால் இதற்கு வேதவனம், வேதாரண்யம், திருமறைக்காடு என பல பெயர்களால் அழைக்கப்படும்.

இந்த ஆலயத்தில்தான் சம்பந்தரும் நாவுக்கரசரும் கதவந்திறக்கவும் கதவம் அடைக்கவும் தேவாரம் பாடியிருந்தார்கள். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் இத்தலத்தின்மேல் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அத்தோடு அருணகிரிநாதர் அவர்கள் திருப்புகழும் பாடியுள்ளார்.

இவ்வாலய விளக்கு மகா பிரசித்தி வாய்ந்ததாகும். தூண்டு சுடரணைய சோதி கண்டாய் என்று அப்பர் சுவாமிகளும் பாடியுள்ளார்.

சிவபெருமான் இங்கு ஆடிய நடனம் அம்ச நடனம் எனப்படுகின்றது. அன்னத் நடனம் இதுவாகும். மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் விசேடமாகிய தலம் இதுவாகும். காசிக்கு இணையாகக் குறிப்பிடப்படும் ஆறு தலங்களில் இதுவுமொன்றாகும். இராமரது பாவத்தை நீக்கிய வீரகத்தி விநாயகரையும் இங்கு காணலாம்.

ஐந்து நிலைகளில் கிழக்கு நோக்கிய கோவிலில் சரஸ்வதி வீணையில்லாமல் ஏடு மட்டும் வைத்திருப்பதும் தட்சிணாமூர்த்தி நான்கு முகங்களுடன் காட்சியளிப்பதும் சனிபகவான் தனி விக்கிரகமாக இருப்பதும் நவக்கிரகங்கள் ஒரே நேர் கோட்டில் அமர்ந்திருப்பதும் இவ் ஆலயத்தின் சிறப்பு அம்சங்களாகும். வேதாரணியத்தில்தான் திருவிளையாடற் புராண ஆசிரியரான பரஞ்சோதி முனிவரும் தாயுமான சுவாமிகளும் அவதரித்தனர்.

இத்தகு சிறப்புத் தன்மை வாய்ந்த ஆலயத்தினுட் சென்றதும் பழமையும் பாழடைந்த கட்டிடமுமே எம்மை வரவேற்றன. நாங்கள் சென்ற சமயம் மாலை அபிஷேகம் ஆரம்பமானது. கூட்டமேயில்லை. சிவலிங்கத்திற்கு போட்டிருந்த ஆடையைக் களைந்து பின்னர் மறுபடியும் அதையே அணிவித்தனர். இவ்வாடை கறுத்து சிதைந்திருந்தது. இதைப் பார்த்ததும் எமது மனம் மிக நெகிழ்ந்து கிலேசமடைந்து சுவலையுற்றது.

இந்தியா செல்லுகின்ற ஒவ்வொருவரும் இத்தலத்திற்குச் சென்று எம்பெருமான் அருள் பெறவேண்டும்.

குருசேஷத்ரம்

பிரதான சந்தியில் சலவைக் கல்லால் ஆன கண்ணன் சிலை காட்சி தரும் இத்தலம் டில்லியிலிருந்து சுமார் 160 கி. மீட்டர் தூரத்திலுள்ளது.

இங்கிருந்து சுமார் 7 கி. மீட்டர் தூரம் சென்றால் குருசேஷத்ர யுத்தம் நடந்த இடம் இருக்கிறது. இங்கு ஜோதிசரஸ் என்ற பெரிய குளத்தின் கரையில் உள்ள ஆலமரத்தை சுற்றி மேடை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மரத்தடியில் தான் கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு கீதோபதேசம் கூறியதாகக் கூறப்படுகிறது. அதன் நினைவாக ஒரு சிறிய தேரையும் அதில் கண்ணன், அர்ஜுனன் பொம்மைகளையும் வைத்துள்ளனர். பீஷ்மர், தர்மருக்கு உபதேசம் செய்ததும், விஷ்ணு ஸைஸ்ரநாமம் கூறியதும் இந்த இடத்தில்தான்.

காற்றிலே கதை எழுதும்

கற்பக விநாயகர்

அன்பு வாசகர்களே இம்முறை ஆன்மீகச் சந்தையில் அம்பலத்திற்கு வருவது வால்தம்ஸ்ரோ கற்பக விநாயகர் ஆலயத்தில் நடைபெற்ற ஒரு அழகான குளறுபடியாகும். இந்த விடயம் சம்பந்தமாக நாம் ஆழமாக ஒரு ஆய்வும் இதுவரை செய்யவில்லை. சம்பந்தப்பட்டவர்களை அணுகுவதில்லை. அவ் வப்போ இப்பிரச்சினை சம்பந்தமாகப் பலர் கதைத்தவைகளை அடிப்படையாக வைத்து சம்பவத்தின் பல காட்சிகள் கோர்வை யாக்கப்பட்டுள்ளன.

சம்பந்தப்பட்ட எவரும் கோரிக்கை விடுக்காததால் இது ஆன்மீக நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படாமல் வெறுமனே சந்தையில் வியாபாரத்திற்கு விட்டிருக்கின்றோம்.

பிரச்சினை ஆலய குருமாருக்கும் நிர்வாகத்தின் ருக்கும் இடையில் ஏற்பட்டுள்ளது. பிரச்சினை காற்றில் வந்த வடிவத்திலேயே தருகின்றோம்.

இதிலே குறிப்பிடப்படுபவர்கள் பிரச்சினைபின் சாரங்களில் தவறிருந்தால் திருவருளொடு தொடர்பு கொள்ளலாம். எழுத்துமூலம் தொடர்பு கொள்ளவும். தொலை பேசி மூலமாக எதுவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது.

காற்றில் வந்த கதை

கற்பக விநாயகர் ஆலயம் மதுரைக் குருக்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்ற குருக்களின் எண்ணத்தில் உருவான ஒன்று. (ஆதாரம் எதுவும் இல்லை). இந்த எண்ணம் திரு கோபால் அவர்களின் உந்து சக்தியோடும் பணத்தோடும் சேர்ந்து கோவிலாக உரு வெடுத்தது. (இதற்கும் ஆதாரம் இல்லை). இருவருக்கும் இடையில் கனவான் ஒப்பந்தம் ஒன்று உருவானது. இக்கனவான் ஒப்பந்தத்தின் பிரகாரம் கோயிலின் நடைமுறைப் பூசைப் பிரச்சினைகளும் குருக்கள் மாரை நியமிப்பது சம்பந்தமான பிரச்சினைகளையும்

மதுரைக்குருக்கள் கவனிப்பதென்றும் கோயிலின் ஏனைய நிர்வாகப் பிரச்சினைகளை திரு கோபால் அவர்கள் பார்ப்பதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. (இங்கு கனவான் ஒப்பந்தம் என்று குறிப்பிடப்படுவது, ஒப்பந்தமானது எழுத்துருவில் இல்லாமல் வெறும் வாய்வார்த்தைகளில் இருப்பதாகும்) இவ் ஒப்பந்தத்திற்கிணங்க ஆலயம் சிறப்புற நடை பெற்றதோடு வளர்ச்சியும் கண்டது. வளர்ச்சி அடையும் போதுதான் பிரச்சினைகளும் ஆரம்பமாகின்றன. ஆலயம் வளர்ந்த நிலையில் மேலும் வளர்ச்சியை எதிர்நோக்கி தனி மனித நிலையிலிருந்து அறங்காவலர் நிலைக்கு நிர்வாகம் மாறியது. இதன்பின் குருக்களுக்கும் நிர்வாகத்துக்கும் இடையில் பலவிதமான வாக்குவாதங்கள் சாடைமாதையாக உருவாகின.

கனவான் ஒப்பந்தம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாத ஒன்று என அறங்காவலர் நிர்வாகம் மறைமுகமாக குருக்களுக்குத் தெரிவித்தது. இதனைத்

தெரிந்து கொண்டும் தெரியாதவர்போல்

திரு கோபால் அவர்கள் இருக்க ஆரம்பித்தார். இதனால் மேலும் பிரச்சினை பெரிதாகியது. இலங்கையர்களால் நிர்வகிக்கப்படும் ஒரு ஆலயத்தில் எப்படி இந்தியாவைச் சேர்ந்த குருக்கள் பெரும்பான்மையாக இருக்க முடியும் என்ற இனவாதம் பச்சையாக முன்வைக்கப்பட்டது. (அன்பே சிவம்!)

மதுரைக்குருக்கள் தன் மாமனாரின் சுகவீனம் காரணமாக இந்தியா செல்ல நேரிட்போது அவரின் இடத்தை நிரப்புவதற்காக அவருக்குத் தெரியாமலேயே ஒரு இலங்கைக் குருக்கள் ஒழுங்குபண்ணப்பட்டு ஒப்பந்தமும் இரகசியமாகச் செய்து வைக்கப்பட்டது. இது மதுரைக் குருக்களுக்குத் தெரிய வந்தபோது ஆலயத்தைவிட்டு உடனடியாகவே வெளியேறினார். இதற்குமேல் காற்றில் வந்த செய்தி விபரம் சொல்லவில்லை.

ஆனால் குருக்கள் இன்னுமொரு கோயில் ஆரம்பிக்கலாம் என்ற ஊகம் நம்பிக்கையான வட்டாரங்களிலிருந்து காற்றில் வந்துள்ளது.

ஆசிரியர்

ஆன்மீகச் சந்தை

அருள் வாக்குக் கொண்ட திருவண்ணாமலை விசிறிச் சாமியார்

அ. சிவானந்தநாதன்

இறைவனின் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத சோதிப்பிழம்பில் இருந்து தோன்றியதே தமிழகத்தில் உள்ள திருவண்ணாமலையாகும். இதனால் இம்மலை சிவமலை என்ற திருநாமத்தைப் பெற்றுள்ளது. இம்மலையைச் சுற்றி முனிவர்கள், ஞானிகள், சாதுக்கள், சித்தர்கள், சைவப் பெரியார்கள் போன்றவர்கள் இறைவனை நோக்கி தவம் செய்வதனால் இம் மலையின் பெருமை உலகில் வான்புகழ் கொண்டுள்ளது. மேலும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தாம் அருளிய திருவாசகத்தில் திருவெம்பாவைப் பாடல்களைப் பாடியமையால் இம் மலையின் மகிமை ஒங்கு புகழ் கொண்டுள்ளது. நாயன்மார்கள் தரிசித்த புண்ணிய பூமியாகும். இறைவனின் மெய்யன்பர்கள் திருவண்ணாமலையை உள்ளத்தால் போற்றி நினைந்து வழிபட்டால் எளிதில் முத்தி பெறலாம். இவ்வாறு பெருமைக்குரிய குலத்தில் அருணகிரியோகி, குகைச் சாமியார், குரு நமச்சிவாயர், சேசாத்திரி சுவாமிகள், அண்ணாமலைச் சுவாமி, அம்மணி அம்மையார், தெய்வீகசிகாமணி, தேசிக பரமாச்சாரிய சுவாமிகள், கிரிதேவர், இரமண மாமுனிவர், வள்ளிமலைச் சுவாமி, மௌன சுவாமி, ஈஸ்வர சுவாமி, போன்ற பெரியார்கள் தவம் செய்து மக்களுக்கு நல்லாசி வழங்கியுள்ளார்கள். இவர்களிடத்தில் காணப்பெற்ற இறையருள்வாக்கு என்றும் அருள் வாக்காகும்.

திருவண்ணாமலை பெரியார்களிடத்தில் காணப்பெற்ற அருள்வாக்கு ஈழத்தில் வாழ்ந்த சித்தர்களிடத்திலும் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்கியமையைக் குறிப்பிடலாம். சிறப்பாக ஈழத்தில் கடைமிற சுவாமி, கோண்டாவில் கந்தையா சுவாமி, செல்லப்பா சுவாமிகள், கொழுப்புத்துறை யோக சுவாமிகள், கதிர்காம பால்குடி பாப்பா சுவாமிகள், இணுவில் ஸ்ரீமத் வடிவேற் சுவாமிகள், நயினா தீவுச் சுவாமிகள், வல்லை மகாதேவ சுவாமிகள், கொத்தலை காயத்திரி சித்தர் முருகேச சுவாமிகள், போன்றவர்களைக் குறிப்பிடலாம். கொத்தலை

காயத்திரி சித்தர் முருகேச சுவாமிகள் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த பாப்பன் சுவாமிகள் பாலயோகி சுவாமிகள் போன்ற பலரின் அருட்பார்வையைப் பெற்றவர். இதனால் இவரின் அருள்வாக்கு தெய்வவாக்காக வெளிப்படுவதை மெய்யன்பர்கள் கண்டு இன்றும் போற்றி வருவதைக் காணலாம். கொத்தலை காயத்திரிகுருபீடம் இவரின் இருப்பிடமாகும். சித்தர் முருகேச சுவாமிகள் நுரெலியாவில் லங்காதீஸ்வர ஆலயம் ஒன்றையும் அமைத்து திறம்பட நடத்தி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. அவன் அருளால் எக் கரமத்தையும் எளிதாகச் செய்யும் ஆற்றல் இவருக்கு உண்டு.

திருவண்ணாமலையில் வாழ்ந்த சித்தர்களுள் பெருமைக்குரியவர் யோகிராம் சரக்குமார் அவர்கள். இவரை திருவண்ணாமலை வாசிகள் திருவண்ணாமலைத் தெய்வமகன் என்றும் விசிறி சாமியார் என்றும் சிறப்பாகப் போற்றித் தரிசனம் செய்வார்கள்.

இப் பெரியார் சித்துக்கள் செய்வதில் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார். ஆனால் அவர் அச் சித்துக்களை இறுதி மூச்சு வரையும் காத்த உத்தமர். இதனால் தமிழக மக்களின் பெரு மதிப்பையும் பேற்றினரின் அன்பையும் பிற நாட்டு அறிஞர்களின் ஆதரவையும் பெற்றுத் திகழ்வார். இச் சித்தர் 20-02-2001 அன்று தனது ஆச்சிரமத்தில் இறைவன் அடி சேர்ந்தார்.

யோகிராம் அவர்கள் பீகாரில் உள்ள சிறு கிராமத்தில் பிறந்தார். தனது தாய் தந்தையிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டவர். இவர் தனது பன்னிரண்டாம் வயதில் கிணற்றில் உள்ள தண்ணீரை இறைத்துக் கொண்டிருந்தபோது குருவி ஒன்று வந்து கிணற்றின் பக்கத்தில் உள்ள மேடையின்மேல் வந்திருந்தது. இதனைக் கண்ட இவர் விளை யாட்டாக தண்ணீர் இறைக்கும் கயிற்றினால்

அடிக்க குருவி மயங்கிக் கீழே விழுந்தது. சிறிது நேரத்தில் குருவின் உயிர் போய்விட்டது. இவர்பட்ட துன்பத்துக்கு அளவேவில்லை. இதனால் உயிர்களின் பிறப்பு இறப்பு ஆகியற்றைப்பற்றிய எண்ணங்கள் இவர் உள்ளத்தில் அலைபுரண்டோடலாயிற்று. பதினாறாம் வயதில் காசி வில்வநாதர் ஆலயம் சென்று தன்னை மறந்து வழிபாடு செய்தபோது அவரைச் சுற்றிப் பேரொளி ஒன்று எழுவதை உணர்ந்து திடுக்கிட்டுத் தியானத்தைவிட்டுக் கண்விழித்தார். இந்த நிகழ்வுக்குப்பின் ஊன் உறக்கமின்றி இறைவழிபாட்டில் நேரத்தைப் போக்கலானார். இதனால் இவர் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி தோன்றினாலும் ஆன்மீக விழிப்புப் பெறுவதன் பொருட்டு தனக்கான குருவைத்தேடுவதில் முனைந்தார்.

இவர் கங்கைக் கரையில் வாழ்ந்த பெரியோர்களின் வாக்கின்படி புதுச்சேரியில் உள்ள யோகி அரவிந்தரையும் திருவண்ணாமலையின் கண் வாழ்ந்த மகான் இராமணசுவாமியையும் கேரளத்தில் வாழ்ந்த சுவாமி இராமதாசரையும் நேரில் கண்டு அவர்களின் நல்லாசியைப் பெற்று தனது கிராமத்திற்குத் திரும்பினார்.

இதன்பின் சுவாமி இராமதாசர் அவர்களைக் குருவாக ஏற்று இராமநாதம் தினம் உரைத்து

வருகையில் மனமோ திருவண்ணாமலையானையே நாடி நின்றது. பின் திருவண்ணாமலைக்குத் திரும்பி வந்து திருவண்ணாமலையானை குரு வாக ஏற்று இறைவனை அன்போடு பூசித்து வர லானார்.

பிரார்த்தனை மண்டபம் ஒன்றை நிறுவி தன்னை நாடி வருவோருக்கு அருள்வாக்கு வழங்கி வரலானார். தன்னை நாடிவரும் அன்பர்களுக்கு பால் பழம் நல்கி இன்பம் காண்பது இவருக்குரிய தனிச்சிறப்பாகும்.

தமிழகத்தில் உள்ள திருக்கோவிலூரில் உள்ளஞானானந்த சுவாமிகள் இடத்தில் பேரன்பு பூண்டு விளங்கினார். ஞானானந்த சுவாமிகள் இவருக்கு விசிறி ஒன்றை அன்பளிப்பாக வழங்கினார். எப்பொழுதும் தன் கையிலுள்ள விசிறியை விசிறிக் கொண்டே இருப்பார். இதனால் இவரை அன்ற லிருந்து விசிறிச் சாமியார் என்று அழைத்து வந்தனர்.

இவர் தன்னை நாடி வருவோருக்கு விபூதி, தீர்த்தம், பால் கொடுத்து அவர்கின் குறைகளைத் தீர்த்து வைப்பார். இந்தப் புகழ்மிக்க விசிறி சுவாமியார் அவர்கள் 20-02-2001 அன்று இறைவன் பாதங்களை சேர்ந்துகொண்டார். இன்றும் அவரின் ஆச்சிரமத்தை ஏராளமான மக்கள் சென்று தரிசித்து மனச் சந்தோசம் அடைந்து வருகிறார்கள்.

அருணாகிரிநாதர்

தித்திக்கும் முத்தமிழ் வெள்ளேறு விதமான விந்தைமிகு சந்தங்களில் முருகப் பெருமான் மீது திருப்புகழும் மற்றும் கந்தர் அலங்காரம் போன்ற எண்ணற்ற பாடல்களைப் பாடி மகிழ்ந்தவன் அருணாகிரிநாதப் பெருமான். இவரையில் விலைமாதர் தம் எழி சிக்கி மதியிழந்து இழி செயல்களில் ஈடுபட்ட காரணத்தால் வல்வினைகள் தோவந்து வருத்தித்தொல்லை கொடுத்த நேரத்தில், தன் தவறுகளை உணர்ந்து வாழ்க்கையில் வெறுப்பற்று, தம் இன்னுமிரை நீத்திட முனைந்து திருவருணைக் கோயிலின் வல்லாள் கோபுரத்தின் மீதேறி, அங்கிருந்து கீழே குதித்து உயிர்விட முற்பட்ட நேரத்தில், கருணையே வடிவான கந்தர் பெருமான் அவரை ஆட்கொண்டு அருளினார்.

தம் அடியாங்களை என்றமே கைவிடாத முருகப் பெருமான் உடனே, கீழே விழ இருந்த அருணாகிரிநாதர் தம் அருங்கணம் ஏங்கி தாழ்ந்த பிடித்து உயிர்விடும் முயற்சியைத் தடுத்து நிறுத்தி அவருக்கு ஆங்கூர் அரைது நாடில் தம் கோயிலில் 'ஓம் ன்றெழுமி 'எனயப்பாடுக் ணைக் கூறி 'முதலாத் தரு' என முதல் அடியையும் எடுத்துக் கொடுத்தார்.

அதன்பின் அருணாகிரியார் முருக பக்தியில் மூழ்கித் திளைத்து வெள்ளமெனக் கவிதைகளைப் பாடத் தொடங்கி முருகப் பெருமானின் மெய்யடியாராக ஆகி நாடெங்கும் புகழ் பெற்றார். இறுதியில் அவர்மீது பொறாமை கொண்ட சம்பந்ததாண்டான் சூழ்ச்சியால் இறைவன் திருவடிப் பேறு பெற்றார். சூழ்ச்சி சில நேரங்களில் வென்று விடுகிறதல்லவா?

எமது சிறுகதை:

கொக்குத் தவம்

எஸ். அகத்தியர்

கொக்குத் தவம் “ஐயா, உங்க இருக்கிறியனோ?”
குரல் கொடுத்துக் கொண்டு விறாந்தைக்கு
வெளியே நின்று கொண்டிருந்தான் சின்னத்துரை.

“என்னடாப்பா?” என்று கேட்டவாறு வெளியே
எந்தார், “சக்கடத்தார்” குருசமுத்தர்.

“அவே, உங்களைத்தான் கூட்டியரட்டாம்”

“ஆற்றாப்பா?”

“மரியானண்ணையும் பாக்கியமப்பாவும்”

மதியூகமில்லாதவன் தனது பலவீனத்தைக்
காட்டிக் கொள்ளும்போது, அதில் கணை
தொடுப்பது எளிது என்பதை அவர் அறிவார்.
சின்னத் துரையின் பேச்சிலிருந்து அவர்களை
முற்றாகப் புரிந்துகொண்ட குருசமுத்தர் அதை
வாறாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். ‘மொக்குக்
கழுதை’ என்று பெயரெடுத்த சின்னத்துரையின்
‘திறமை’யையும் அவர் தெரிந்து வைத்
திருந்ததால், எல்லாவற்றையும் அனுமானித்துக்
கொள்வதில் அவருக்கு ஒன்றும் சிரமம்
இருப்பதில்லை.

அவர் இருந்த இடத்தை விட்டு எழுந்து வர
ஐந்து நிமிஷங்களாவது பிடிக்கும். இந்த
அளவிற்காவது இவரைப் பற்றித் தெரியாத வர்கள்
யாராவது இருந்தால், அவர்கள் அசல்
‘மண்டுகங்’கள் அதாவது, ஒன்றுமே தெரியாத
கிணற்றுத் தவளைகள்.

சின்னத்துரை ‘மொக்குக் கழுதை’ என்றாலும்
குருச முத்தரைப்பற்றிய எடுபிடிகள் எல்லாம்
தெரிந்துதான் இன்னும் அவர் ‘கேற்’றடியில்
நிற்குகொண்டிருந்தான்.

‘என்றா’ப்பா, ‘நான்’ இல்லாட்டி இனி ஊருக்கு
ஒண்டுமே நடக்காதா?’

‘சும்மா’ எரிந்து விழுந்து கொண்டே, சின
னத்துரையைப் பார்த்து, “சரி, நீ போ. நான்
உனக்குப் பிறகால வாறன். நீ போற கையோட

மரியானையும் அங்க கூட்டிக் கொண்டு வந்து
விடு” என்றார்.

அவர் மனசில் உள்ளூர ஒரு மகிழ்ச்சி, ஊர்
விவகாரங்களில் தலையிட்டுத் தீர்ப்பளித்
‘கக்கடியளபுரக்கிராசி’ வேலையும் தெரியுமாதலால்,
அதைமிட்டும் அவருக்கு ஒரு பெருமை.

ஒருகாலம் அவர் பொடியனாய் இருந்தபோது
வயிற்றுப்பசி தாங்காது இறங்கிய தரகுத் தொழில்
மூலம் ஓரளவு முன்னுக்கு வந்தாரென்றாலும்,
அதனால் அவர் கடைசியில் வெறுப்பும் விரக்தியும்
கொண்டார். ஆயினும், அந்தத் தொழில் மூலம்
கிடைத்த அனுபவமே அவரை இந்தளவுக்குக்
‘கெட்டிக்காரன்’க்கியும் விட்டது. அவர் எந்தத்
தொழில் மூலம் அனுபவம், கெட்டித்தனம், பெண்
ஆகியவற்றை அடைந்தாரோ அந்தத் தொழிலே
கடைசியில் அவர் மானத் தையும் பறித்து நடு
றோட்டில் விட்டுவிட்டது.

குருசமுத்தருக்கு அப்போது பத்தொன்பது
இருபது வயதிருக்கும். வழக்கம் போல
இரணைதீவுக் கடலுக்குச் சென்று மீன்கள் வாங்கிக்
‘காவுதடி’யில் போட்டுக் கொண்டு அப்படியே
நாச்சிமார் கோயிலடி, சிப்பித்தறை, தட்டாதெருவுக்
கூடாக, குருநகரைத் தாண்டி வீட்டுக்குத்
திரும்பும்போது, தோளின் பாரம் குறைந்து மடிப்
பணம் பாரமாகிவிடும்.

எந்தக் கிராமத்துக்குப் போகாவிட்டாலும்
குருநகருக்குள்ளால் செல்லவில்லையென்றால்
அன்றைக்கு ‘யாவாரம்’ நடக்காத மாதிரித்தான்.
ஆகையால் அந்த ஊருக்குள்ளால் வராமல்
யாவாரும் செய்யவேமாட்டார், அவருடைய
விடலைப் பருவத்திற்கேற்ப ஒரு ‘வாலைக் குமரி’
தனது தாயோடு சேர்ந்து நின்று தெருப்
படலையோடு ஒட்டிக் கொண்டு அவரைப் பார்த்து

வந்தபழக்கம். கடைசியாகக் காதலாக மாறியது. எப்படியும் அவனைக் குருநிலிருந்து தனது ஊருக்கே 'கிளப்பி'க் கொண்டு வர வேண்டும் என்று அவர் துடித்துக் கொண்டதினால், அவர் தேன் சுவைக்கும் வண்டாக மாறினார்.

காவு கோலுடன் நெடுந்தூரம் நடந்து அலைந்த களைப்பில் வீட்டுக்கு வந்ததும் அவருடைய ஆச்சிக்குப் 'பெற்ற கடமை'க்காக ஏதாவது கொடுத்து விட்டு, மேல் காலைக் கழுவிக்கொண்டு, 'கத் தான் கொட்டில்' கள்ளுத் தண்ணியையும் மால் அந்த ஊருக்குள்ளால் வராமல் யாவாரம் செய்ய வேமாட்டார், அவருடைய விடலைப் பரு வத்திற்கேற்ப ஒரு 'மண்டி' விட்டு, அப்படியே சிப்பித்தறைப் பக்கம் போய் முல்பாத்தி பண்ணிவிட்டு, இரவு பத்துப் பதினொரு மணிக்கே வீடு திரும்புவார்.

எப்போதாவது யாவாரம் நயமில்லா விட்டால் தனது தம்பி ராசப்புவையும் கூட்டிக்கொண்டு கடலுக்குப் போவார். அங்கே பெரிய பாடு, சித்தோடை, அகலமுனை, ஓடத்தலை, சேத்துப்புட்டி, மடத்துக்கரை, வெட்டோடை, கொடுக்கடி ஆகிய சுடற் பரப்புகளில் நீர் வகையைப் பார்த்துப் பத்துப் பதினைந்து பாடுகள் இழுத்துவிட்டு, வெள்ளம் வந்து ஆற்றில் விழுந்த வுடன் தோணியைச் சாய்த்துக் கொண்டு கரைக்கு வந்துவிடுவார்.

ஒருநாள் காற்றும் மழையும் சீறிக்கொண்டதால் யுருமே அன்று கடலுக்குப் போக வில்லை. இதையறிந்த குருசமுத்து ராசப்பு வையும் கூட்டிக்கொண்டு எவருக்கும் தெரியாமல் 'தனித்தோணி' தாங்கிக்கொண்டு போனார்.

நல்ல தனி உழைப்பில் பிடிக்கும் மச்சங்கள் மறுநாள் துறை முகவாடியில் விலைபோகும் என்ற 'வியாபாரமுனை' அவருள் ஆசைத் தீயை மூட்டிவிட்டது.

அன்று செக்கல் பொழுதோடு தொழில் செய்யக் கடலுக்குள் இறங்கியவர்கள், நடுச்சா மத்துக்கு மேலாகியும் சோறும் தின்னாமல் "ஓரேரிடி"யில் நின்று வலை இழுத்தார்கள்.

காற்று அடங்கவில்லை; மழையும் நிற்க

வில்லை, தம்பி ராசாவுக்கு சலிப்புத் தட்டி விட்டது. நித்திரையும் வந்து கண்களை மயக்கியது.

கப்பல்களத்தில் ஒருபாடு இழுப்பதென்றால் பெரும் பிரசவவேதனைஷ ஆகும்; எப்படியோ 'முக்கித்தக்கி' இழுத்துக்கொண்டே பாட் டைக் கூட்டி உமலுக்குள் போடுவதற்கு பதிலாக கைதவறிக் கடலுக்குள் போட்டு விட்டால் ராசப்பு, குருசமுத்தருக்கு நெருப்புப் போலக் கோபம் வந்து விட்டது.

"டேய் சனியனே, இந்தப்பாடு பட்டு ரத்தம் புழிஞ்சு பிடிச்ச மீனை அப்படியே கடலுக்குள்ள போட்டிட்டியெடா மடையா. டேய், கலியாணம் செய்து தந்தால் உன்ர பொஞ்சாதியையும் இப்படித் தான்ரா கை விடுவாய், என்ன?"

வாயில் வந்தபடியே 'புறு புறு'த்துக் கொண்டு வெற்றிலை வாயைக் குதப்பி, 'பொழிச்' சென்று வலைக்குள் துப்பினார், முத்தர்.

ராசாப்பன் இளையவன் என்றாலும் இளந்தாயில்லானா? 'சீர்' என்று அவனுக்கு மூக்கு முட்ட ஏறி விட்டது.

"சரி யண்ணை பறஞ்சதுகானும், இனி பேசாம உன்பாட்டில வலையை இழு. இல்லாட்டி அடி துறைக்குப் போவம்."

சினப்பு மேலிடசீறிக்கொண்டு சொன்னான், ராசப்பு.

"என்னடா பயலே, என்னேட எதிர்த்துக் கதைக்க வெளிக்கிட்டிட்டியோடா?"

"உப்பிட்டப்பட்ட உனக்கு என்ன மரியாதை செய்யிறது."

"என்னடா சொன்னனி, இன்னொருக்கா அப்படிச் சொல்லடா பாப்பம்"

"அதுதான் சொல்றன், என்ன மரியாதை யெண்டு" பளார்.

எடுத்த வீச்சில் ராசப்பின் கண்ணத்தில் ஒன்று விட்டார் முத்தர்.

"என்ர ஐயோ! என்ர காதுக்குறிஞ்சி வெடிச்சுப்போக்கதை, என்ரை ஆச்சியோய்..."

குழறிக்கொண்டு கடலுக்குள் 'தொப்' என்று விழுந்தான் ராசப்பு.

அந்த அடியோடு ராசப்புலின் காது உண்மையில் செவிடாய்த்தான் போய்விட்டது. அதற்குப் பின் ஊரில் எல்லோரும் 'செகிட்டு ராசப்பு, செகிட்டு ராசப்பு என்று தான் அழைப்பார்கள்.

அன்றையோடு அவர் பாடு தொழில் மந்தம்: பிடிபாடும் அருந்தல்.

குரு சுமுத்தர் அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பின் நாளாவட்டத்தில் தொழிலையும் விட்டு விட்டார். தடி காவுவதையும் நிறுத்திக் கொண்டார்.

'எழியதொழில்' என்று தனக்குள் தீர்மானித்தே விட்டார்.

கொஞ்ச நாள் கழிய வயிறு கடித்தது. அந்த உபாதையால் 'சுறுட்டுச் சுத்தீப் பாப்பம்' என்று கொழும்புத் துறைப்பக்கம் உள்ள சுறுட்டுக் கொட்டில்களுக்கு, விஜம் செய்யத் தொடங்கினார். அவைகூட அவர் வயிற்றை நிரப்பவில்லை. ஆனால் அவர் கண் போட்ட பெண்மணி இருந்தானே, அந்த 'வைப்பு'க்கு மட்டும் என்னவோவயிறு நிரம்பிக் கொண்டு வந்தது.

இந்த விசயம் வெளிக்குத் தெரிந்து கை காலுக்குப் பொல்லாப்பு வந்து சேரமுன் புத்தி ிசாலித்தனமாக அவர் தனது ஊருக்கே இரக சியமாக வந்துவிட்டார்.

அவளும் 'இதை விட்டால் இனிக் கிட்டாது' என்று ஓடி வந்துவிட்டாள். கூடி வந்த வளை ஊரில் வைத்திருக்கக்கூட அவரால் முடியவில்லை. எனவே, கொழும்பு மாநகருக்குப் புறப்பட றெயில் ஏறிவிட்டார்.

அதற்குப் பின் அவருக்குக் கைகொடுத்து உதவியது, 'ஊர்ச் சக்கிடத்தர்' வேலை. அதிலி ருந்து கொண்டே அவர் 'ஊர்த்தொண்டு' புரியலானார்.

சக்கிடத்தர் குருசுமுத்தர் நடுக்குறிச்சிக்கு வந்து விட்டார். கூட்டம் பாக்கியக் கிழவன் வீட்டு முற்றத்தில் 'கலகலப்'பாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

முத்தர் மெதுவாக நாரியை வளைத்துக் கைகளால் பிடித்துக் கொண்டு முன்னே வந்து கொண்டிருந்தார்.

பொறுத்த நேரத்தில் முத்தர் வந்திருக் காவிட்டால் இந்நேரம் மாரியானும் பொன்னுத் தாயும் பொல்லுகளால் மண்டை உடைபட்டி ருப்பார்கள்.

அவரைக் கண்டதும் அமைதி நிலவியது.

"என்னடாப்பா, நீங்கள் மனிசர்களா அல்லது மிருகங்களா?" என்றவர், 'கடல் நனைஞ்ச கால்புத்தி, இவங்களை விட்டுப் போகாது'" என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

யாரும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. இதைக் கண்டதும் அவர் முகம் மகிழ்ச்சிப் பிம்பம் ஆகியது.

தம்முடைய கோட், சூட், ரை, சப்பாத்து ஆகியன அவர்களை ஊமைகளாக்கி விட்டன என்று யூகித்துக் கொண்டபோது அவர் முகத் தில் புன்னகை ஒன்று அரும்பியது.

சுமார் ஒருமணிநேரம் பேசிவிட்டு மரியானுக்கு மட்டும் ஏதோ 'சமிக்கை' காட்டியபின் எழுந்து சென்றார்.

அன்று இரவு அவருக்குத் தூக்கம் வர வில்லை. 'ஊர் குழம்பினால் உடையாருக்குத் தாயம்' என்பது அவருக்குத் தெரியும். அவரே ஊர்ப் புரக்கராசி - சக்கிடத்தர்.

மரியானைப் புகழ்ந்து பேசிவிட்டால் அவன் தனக்கு உடந்தையாக இருப்பான் என்பதை அவர் அறிவார்.

மரியானோ அவர் புகழ்ந்த பேச்சில் மயங்கி விட்டான்.

"அது உண்மைதானண்ண. இவங்கள் எல்லாரும் போட்டு இழுக்கிற வலைக்கு முன்னால் அவன் ஒருத்தன் பெரிய கரவலையைக் கொண்டு வந்து போட்டு எல்லா மச்சங்களையும் பிடிச்சுக்கொண்டானாம். அதால் இவங்கள் ஆத் திரப்பட்டு அவன்பாவிக்கு நல்லா அடிச்சுப் போட்டாங்கள்."

வன் இவங்களில் வழக்கு வச்சிட்டான். வழக்கு இய் பெலப்பட்டுப் போச்சு. இந்த வழக்கில் கட்டாயம் நாலைஞ்ச பேர் அம்படுவாங்கள் போல கிடக்கு."

'அது சரி, இதில் என்ன வில்லங்கம் இருக்கு?'

"இதில் ஒரு சங்கடம். இந்த வழக்குக்காகச் சேர்த்த காசு, என்னட்ட இருக்கட்டு உன்னட்ட இருக்கட்டுக்கெண்டு ஒருத்தனை ஒருத்தன் அடிச்சுக் கொண்டு சாகிறாங்கள். அதுக்காகத்தான் சின்னத்துரையை உங்களிட்ட அவசரமாக

அனுப்பினாங்கள்.”

“ஓகோ அப்படியா சங்கதி? பெட்டியையும் திற்ப்பையும் சக்கடத்தார் குருசமுத் தண்ணை மிட்டக் குடுத்துவிடுங்கோ வெண்டு நீ சொன்னால், அந்தப் பயல்களில், ஆர் மறுப்பான்?”

“அப்படித்தானண்ணை இப்ப எண்ணியிருக்கிறம்.”

குருசமுத்தர் வைத்த கண்ணியில் மீன்கள் சிக்கிவிட்டன.

எப்படியோ வழக்குகள் அமாக்கமாக நடந்தன. ‘எல்லாம் சக்கடத்தார் குருசமுத்தரின் வாய் வீச்சத்தான். என்று ஊர்முழுக்கப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

‘இந்த வழக்குக்கு எப்படியும் பத்துப் பதினையாயிரமெண்டாலும் கட்டாயம் வேணு’மென்று அவர் கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டார். அவர்களோ வழிதெரியாது விழித்தனர்.

ஆனால், இந்த வழக்கிலிருந்து தப்ப வேணுமே? இப்பொழுது குருசமுத்தர் வீட்டில் ஒரே கும்மாளம்

‘மாதக் கடைசியில் அவருடைய கடைக் குட்டிப் பெண்ணுக்குத் திரு மணம்’ என்ற பேச்சு அடிபட்டது.

வழக்கு இறுகவில்லை. எல்லோரும் விடுதலை!

இந்தச் செய்தியால் மகிழ்ச்சி பெருக்கில் உந்தப்பட்ட அவர்கள் தங்கள் அபிமானத்துக் குப் பாத்திரமான சக்கடத்தார் குருச முத்திரைச் சூழ்ந்து விட்டார்கள்.

“சக்கடத்தார் குருசமுத்தருக்கு, ஜே!”
“எங்களுக்கு விடுதலை அளித்த வீரன் வாழ்க்!”
தெருவில் ஜனக் கூட்டம் நிறைந்து விட்டது. யாரோ சனத்தை முடுகி வருவது தெரிந்தது. கூட்டத்தை ஊடுறுத்துக் கொண்டு ராசாதுரை சக்கடத்தார் குருசமுத்தாரைத் தெழ வந்து கொண்டிருந்தான்.

“ராசதுரை, என்னப்பா சங்கதி?”

“ராசதுரை ஒரு வெள்ளைக் காகிதத்தை அவரிடம் நீட்டினான்.”

“வாழ்த்துப் பத்திரங்கட நேரத்தோடு தயார் பண்ணி வைத்திருக்கிறான். நாலுபேருக்கு

முன்னலையல்லோ தரவேணும்... மோட்டுப் பயல்.”

அந்த வாழ்த்துப் பத்திரம் ஜனநெரிசல் கை நழுவிக்கீழே விழுந்தது.” என்று மறுபடியும் ராசதுரையைக் கேட்டார், சங்கடத்தார்.

“அதில்தான் அம்மா எல்லாம் எழுதியிருக்கிறா, பாருங்கோ”

“உது கடிதமே? அம்மா என்ன எழுதியிருக்கிறா; வாயாலை சொல்லித் தொலையுப்பா”

“அது ஒரு கவலையான சங்கதி”
முத்தர் நெஞ்சு குப்பித்தது.

“அது என்றப்பா கவலை, எங்க எட்டா கடிதத்தை?”

“அந்தக் கடிதம் வெங்கட கையிலா அம் புட்டுப் போச்சது”

சக்கடத்தார் பேச வாய் எடுக்காமல் மெளனியாகினார்.

அந்தக் கடிதத்தை ஒருவன் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வெறி பிடித்தவன்போல் ஆவேசமாக உரக்க வாசித்தான். பட்டமுள்ள பிராண நாயகருக்கு.

அவரமாக எழுதுவது, இரண்டைக்குக் காலத்தால் நீங்கள் கோட்டடிக்குப் போனபிறகு, பெட்டியிலிருந்து பத்தாயிரத்தையும் காண வில்லை. எங்களை வெறிக் குட்டியனர் பொடியன தான் கணவாண்டிருப்பான். அந்தக் கள்ள வடுவாவை விடப்படாது. உடன்பொலிஸில் என்றி போட்டு அவனைப் பிடிச்சு “லொக்கப்” பில் போடச் சொல்லுங்கோ. பாவம், பாடுபட்டுழைச்சதுகளினர் பணத்தை அதுகளுக்கே கொடுத்துவிடலாம். நாற்கள் அந்தச் சனங்களை ஏமாத்தினம். இப்ப இவன் என்னை ஏமாத்திப் போட்டான். கொஞ்சமமா, பத்திரயரம் ரூபாயல்லே?

உங்கள் பட்சமுள்ள கு. சின்னமா

சங்கடத்தால் சதிரம் குல்லிட்டது.
மரியானையும் ராசதுரையும் தவிர, அவருடன் அப்போது அங்கு எவரையும் காணவில்லை.

சக்கடத்தாரின் ‘பொடிச்சி’க்கு மாதக் கடைசியில் திட்டமிட்டிருந்த கலியாணம் நடக்கவில்லை.

'SPIRITUAL, SOCIAL AND AESTAETICAL REFORMER- ST. ARUNAGIRINATHAR'

Through the ages of Saiva (Hindu) civilization, various seers and saints have appeared from time to time. St. Arunagirinathar is one of the most profound and mystical saints of South India, who brought Saivism (Hinduism) the natural religion of Tamil people, into practical perspective to attain Lord Muruga. He is the foremost among the Archaryas of Kaumarams one of the six cults of Hinduism.

The compositions of St. Arunagirinathar go under the name of 'Tiruppugazh' which mean praise (Pugazh) of the Lord (Tiru).' These hymns are noted for their profundity and mystical import. They are realistic and theistic in outlook. They are full of spiritual melancholy, remorse and precise instructions to attain Lord Muruga. In his works, St. Arunagiri places himself in the pitiable condition of the people, with the intention of educating them. Hence we find in the Tiruppugazh 'Avguna viraganai, 'Odu muttamizh', etc, Arunagirinathar condemning himself as a fool, sinner and ignoramus.

The Tiruppugazh are about sixteen thousand in number. Each Tiruppugazh is divided into two parts. The first half generally varies in its purpose and descriptions. Some of them are full of gratitude to the Lord for his infinite compassion. Some describe the various diseases and agony that a person experiences in his old age. Others contain praises of God. But majority of them are

By Mr. S. Selvapaskaran

a vehement criticism and severe condemnation of various weaknesses of men especially prostitution. The latter half of Thiruppugazh extols the glory of Lord Murugah and it appeals for Divine Grace which alone can rescue man from destruction.

CONCEPT OF REALITY

Coming to Arunagiri's thoughts, the ideal of every individual should be to attain the state of God – Realisation or Anubhuti. This alone is of ultimate value. But, why should one seek to attain this state? The answer is that this state alone will liberate man from sorrow and suffering. This state implies a direct experience of and not a mere intellectual mode of apprehending it.

This leads us to the concept of Reality; Reality is Satchidanand, according to Arunagirinathar. It is eternal and indestructible. In his Kandaranubhuti, he points out that it has neither form nor is it formless, it is neither existent nor non-existent, and it has neither darkness nor light. It is not the panchabhutas of which the world is composed. In Kanda Alankaram he says, 'It is not the sky, not the air we breathe, neither fire nor water. It has no shape, neither it is void'. It is Lord Muruga himself. In the Tiruppugah 'Ola maraigal' he has brought out the nature of Reality. He says, 'The Vedas swear

upon it as the unique one; it is second to none. It is beyond the comprehension of the most knowledgeable sages. The embodiment of the body, soul and universe. The one beyond caste and creed. The eternal salvation.'

In Kandar Anubhuti, he points out that Reality can be apprehended only through 'Silence'. By 'Silence', he means spiritual silence. Such a state can be obtained only by the death of individuality and ego. The Jiva should withdraw itself completely from externality and lose itself in God. At initial stages the Jiva may meditate and enjoy the bliss, but even this feeling is transcended in the higher state, when the Jiva gets absorbed in the Absolute. It is a state of non-thinking. There is complete cessation of thought, speech, intellect and Avidya. Thus, There is transition from Dawita to Advaita in his philosophy. Such a state is within the reach of all. It is not an after – death attainment. The liberated soul sees everything as God.

UNCERTAINTY OF LIFE

The Jiva should transcend the phenomenal world to attain the state of Anubhuti. Life in this world is illusory; it cannot be real for it is so short and uncertain. The Samsara may be attractive and desirable, but it is also a source of misery and agony. Family and wealth once obtained, lose their charm. Man cannot extricate himself from the fritters of worldly life, once he is entangled in it. He is completely lost. Besides, youth quickly degenerates into old age and disease. At this stage, instead of compassion, all that man gets is abuse from his own family. At death bed, the family, for whom he exhausted his entire

life, is more interested in his property. These facts have been vividly portrayed in the Tiruppugazh 'Arugununi'. He says, 'The dew on the leaf took shape. It lisped and played. The parents loved its childhood. The body grew, so also its wealth and desires. Suddenly there was a fall. Like a flickering light, the pleasure and affluence ended up. The diseases chased it. The near and dear avoided it. The Ghats invited it open hands. Its strategy was no avail. It lost complete sense of belonging. The end was nearing!'

In yet another Tiruppugah, he says, 'The hair turned grey. The teeth started rocking. The body was sagging and the life in it too! I was the laughing stock of women. My words and thoughts failed me. The doctors found me a nuisance and the closest wanted to know my assets. The last moments were approaching. 'Such a life of instability is what we mistakenly believe to be real and precious. This illusion is due to avarana and viksepa sakti of Maya that we impose reality in the world and ignore the real Absolute. Man should realise the futility of his desires. Wealth, fame and family may belong to the man as long as he survives, but will they accompany him on the final settlement? He will be born elsewhere with absolutely no connection to his life. Hence one should not waste away his life in slogging for material benefits. Hoarding is sheer folly. Our deeds in this birth will result in our rebirth. We will be caught in an endless cycle of birth and death. The sole means of being delivered from it by taking refugee in God on whom this law of Karma does not operate.

INCULCATE 'BHAKTHY' DEVOTION

As an advocate of Bhakti margam, Arunagirinathar emphasises on devotion

and repentance will wash away the bad effects and also inculcate in us, the determination, not to repeat them again. The Grace of God can be invoked by contemplation and complete surrender to the Divine Feet. In the Tiruppugazh 'Asai koor Bhaktanae', he brings out the following analogy beautifully-'the garland of Tiruppugazh, which has the mind as its flowers and knitted by thread of Love, artistically by devout singing, should be offered by the aspirant at the feet of the Lord.' Even the meanest have a chance of redemption through this method. The Lord may be incomprehensible but He is easily attainable to his Bhaktas. In the Tiruppugah, 'Eruvai, Karuvai' he says, 'Uttering the word, 'Muruga' even once is sufficient to invoke His infinite compassion'.

Arunagirinathar emphasises more on sincerity of devotion and meditation than on external worship. In Kanda alankaram (86) he says, 'Oh yogis! You try attaining mukti through the torturous method of yogas, tapas and sanyasa when it is possible to achieve it through the simpler method of sincere devotion'. It neither is nor did to be misunderstanding that arunagirinathar rejects all forms of external worship. He himself instructs people to engage in the study of scriptures, japa, ceremonies etc. all these are essential to draw the mind away from the world. They enable the mind to meditate without distraction. But they should be performed for the sole reason of inculcating the Bhakti bhava in the masses.

He strongly condemns external pomp and splendour in religious ceremonies. He was also completely against human and animal sacrifices, which was prevalent in his days.

According to him, all practices devoid of devotion are meaningless and hypocritical. Such practices cannot invoke the Lord's Grace, for it is sincerity and not grandeur which is essential. The Lord lives in the heart of pure and spotless souls. Hence, vain are the ceremonies and austerities performed without Bhakti.

The above truth was expressed by one of our saint, 'Paddinathar' in his words as 'Ennul nee irkka naan engo thedi alainthen' while God was residing within me, I was wandering all over the places in search of God'. All these are clear illustrations from Saiva(Hindu) Scriptures for devotees to have the knowledge of God and realise that God is within every one of us. If we realise the inner significance and truth, we will not forget to see the God who is within all of us. That is why the Tamils have named the God as 'Kadavul' meaning inside conscience and in there, we can see God. When we clearly purify or sanctify, we can see the Lord within. Saivism has this meaning as its basis to remind all of us that the ultimate goal of human life is to 'know thyself'. This truth was revealed by Greek Philosopher Socrates and emphasised by Bhagavan Sri Sathya sai Baba.

MORAL EXCELLENCE AND ETHICAL VIRTUES

Besides meditation, he also advocates moral excellence and ethical virtues. The aspirants should possess tranquil mind, utter detachment and sharp intelligence. A pure life will prepare him to receive the upadesha from his preceptor. To achieve this, he must constantly engage in service and charity. We should cultivate the attitude and spirit of service that whatever service rendered 'Unite God

himself'. Everything we do, we have to do as worship to God, just as our duty and privilege. The whole universe exists and revolves around love. Man is born with love and without it. We are only humans by name.

Arunagirinathar lays strong emphasis on charity. In the Tiruppugazh, 'Kavadu Kothu' he says, 'It is better to die than not give even the tiny morsel of food to one who needs it'. Chalone will free man from getting attached to the world of transient pleasures. Charity does not imply giving away of wealth only. We can impart our talents, wisdom and knowledge. St. Arunagirinathar showed the path, how man becomes human only when he starts looking around him, recognizing around him and realising around him. What is all this about? What is our relationship with this world? What is the purpose of my existence? We have acquired enough knowledge skills to make a living, which has landed us nowhere. But let us not waste our precious time in imbibing the knowledge that helps us in recognising and understanding God.

Janana Dhana is the highest form of charity since it persists and does not perish off. What we give with a feeling of joy, humility and love of God. He also constantly emphasises on feeding the poor needy folks. Our heart should bleed for poor, for even they are creations of God. When we come to the stage of giving away our individuality to God, we will be able to break the bonds of karma and cycle of rebirth.

He also emphasises on the company of virtuous men. We should render selfless service to these men. Wretched men under the influence of lust

and wealth deserve to be treated with indifference. Man should also control his mind and not allow it to wander. A distraught mind results in sorrow. We should bring it to contemplate on the Lord's feet. We should control our senses; develop the attitude of infinite compassion and humility. Anger should be banished for it is self-destructive. Pride should be given up. One should not even pride over one's spirituality. Everything is due to the Grace of God; we have nothing to be proud of. In the Tiruppugah 'Ennal pirakkavum' he says, 'I am no one to be born or to die. I cannot pray, I cannot worship, and I cannot enjoy nor suffer. I cannot act nor think. It is the Lord who has given powers of action.

started rocking. The body was sagging and the life in it too! I was the laughing stock of women. My words and thoughts failed me. The doctors found me a nuisance and the closest wanted to know my assets. The last moments were approaching. 'Such a life of instability is what we mistakenly believe to be real and precious. This illusion is due to avarana and viksepa sakti of Maya that we impose reality in the world and ignore the real Absolute. Man should realise the futility of his desires. Wealth, fame and family may belong to the man as long as he survives, but will they accompany him on the final settlement? He will be born elsewhere with absolutely no connection to his life. Hence one should not waste away his life in slogging for material benefits. Hoarding is sheer folly. Our deeds in this birth will result in our rebirth. We will be caught in an endless cycle of birth and death. The sole means of being delivered from it by taking refuge in God on whom this law of Karma does not operate.

INCULCATE 'BHAKTHY' DEVOTION

As an advocate of Bhakti margam, Arunagirinathar emphasises on devotion and repentance will wash away the bad effects and also inculcate in us, the determination, not to repeat them again. The Grace of God can be invoked by contemplation and complete surrender to the Divine Feet. In the Tiruppugazh 'Asai koor Bhaktanae', he brings out the following analogy beautifully-'the garland of Tiruppugazh, which has the mind as its flowers and knitted by thread of Love, artistically by devout singing, should be offered by the aspirant at the feet of the Lord.' Even the meanest have a chance of redemption through this method. The Lord may be incomprehensible but He is easily attainable to his Bhaktas. In the Tiruppugah, 'Eruvai, Karuvai' he says, 'Uttering the word, 'Muruga' even once is sufficient to invoke His infinite compassion'.

Arunagirinathar emphasises more on sincerity of devotion and meditation than on external worship. In Kanda alankaram (86) he says, 'he says, ' Oh yogis! You try attaining mukti through the torturous method of yogas, tapas and sanyasa when it is possible to achieve it through the simpler method of sincere devotion'. It neither is nor did to be misunderstanding that arunagirinathar rejects all forms of external worship. He himself instructs people to engage in the study of scriptures, japa, ceremonies etc. all these are essential to draw the mind away from the world. They enable the mind to meditate without distraction. But they should be performed for the sole reason of inculcating the Bhakti bhava in the masses.

He strongly condemns external pomp and splendour in religious ceremonies. He was also completely

against human and animal sacrifices, which was prevalent in his days. According to him, all practices devoid of devotion are meaningless and hypocritical. Such practices cannot invoke the Lord's Grace, for it is sincerity and not grandeur which is essential. The Lord lives in the heart of pure and spotless souls. Hence, vain are the ceremonies and austerities performed without Bhakti.

The above truth was expressed by one of our saint, 'Paddinathar' in his words as 'Ennul nee irkka naan engo thedi alainthen' while God was residing within me, I was wandering all over the places in search of God'. All these are clear illustrations from Saiva(Hindu) Scriptures for devotees to have the knowledge of God and realise that God is within every one of us. If we realise the inner significance and truth, we will not forget to see the God who is within all of us. That is why the Tamils have named the God as 'Kadavul' meaning inside conscience and in there, we can see God. When we clearly purify or sanctify, we can see the Lord within. Saivism has this meaning as its basis to remind all of us that the ultimate goal of human life is to 'know thyself'. This truth was revealed by Greek Philosopher Socrates and emphasised by Bhagavan Sri Sathya sai Baba.

MORAL EXCELLENCE AND ETHICAL VIRTUES

Besides meditation, he also advocates moral excellence and ethical virtues. The aspirants should possess tranquil mind, utter detachment and sharp intelligence. A pure life will prepare him to receive the upadesha from his preceptor. To achieve this, he must constantly engage in service and charity. We should cultivate the attitude and spirit of service that whatever service rendered 'Unite God himself'. Everything we do, we have to do

as worship to God, just as our duty and privilege. The whole universe exists and revolves around love. Man is born with love and without it. We are only humans by name.

Arunagirinathar lays strong emphasis on charity. In the Tiruppugazh, 'Kavadu Kothu' he says, 'It is better to die than not give even the tiny morsel of food to one who needs it'. Chaalone will free man from getting attached to the world of transient pleasures. Charity does not imply giving away of wealth only. We can impart our talents, wisdom and knowledge. St. Arunagirinathar showed the path, how man becomes human only when he starts looking around him, recognizing around him and realising around him. What is all this about? What is our relationship with this world? What is the purpose of my existence? We have acquired enough knowledge skills to make a living, which has landed us nowhere. But let us not waste our precious time in imbibing the knowledge that helps us in recognising and understanding God.

Janana Dhana is the highest form of charity since it persists and does not perish off. What we give with a feeling of joy, humility and love of God. He also constantly emphasises on feeding the poor needy folks. Our heart should bleed for poor, for even they are creations of God. When we come to the stage of giving away our individuality to God, we will be able to break the bonds of karma and cycle of rebirth.

He also emphasises on the company of virtuous men. We should render selfless service to these men. Wretched men under the influence of lust and wealth deserve to be treated with indifference. Man should also control his mind and not allow it to wander. A distraught mind results in sorrow. We should bring it to contemplate on the

Lord's feet. We should control our senses; develop the attitude of infinite compassion and humility. Anger should be banished for it is self-destructive. Pride should be given up. One should not even pride over one's spirituality. Everything is due to the Grace of God; we have nothing to be proud of. In the Tiruppugah 'Ennal pirakkavum' he says, 'I am no one to be born or to die. I cannot pray, I cannot worship, and I cannot enjoy nor suffer. I cannot act nor think. It is the Lord who has given powers of action.

According to St. Arunagiri, the ultimate state cannot be apprehended by the men of following temperaments-those who ridicule the religious and poor, those who are miserly in imparting wealth and knowledge, the arrogant and the discontented, the gossip-monger, flattering sycophants, drunkards, meat-eaters, vicious men who create agitation among people under the name of religion, those who do not live accordance to Dharma, the sensuous men who are victims to lust, those who covet another man's wife or wealth, and also those who idle away without developing or propagating their talents. This shows Arunagirinathar to be an activist.

Arunagirinathar was also completely against the vanity and conceit that accompanied the scholars of his time. They were notorious for their heated discussions and debates in decrying other religious views. Hence, he points out in his works that mere intellectual understanding and learning cannot take us to god realisation. He is beyond all thought process. It is the heart and not the brain that can evoke God. This does not mean that one should be intellectually passive. Learning is essential for intellectual clarity which will enable us to feel and enjoy Anubhuti. The wisdom and humility achieved through learning should

be practiced in life. By being vain and egoistic, we fail in the very purpose of learning.

HIS LITERARY WORKS

Besides Tiruppugazh, Arunagirinathar has also written the Kandar Anubhuti, Alankaram, Tiruvahuppu, and Anthadi, Mayil Viruttam, Vel Viruttam, seval viruttam and Tiru ezhu Kootrirukai.

We find from his Tiruppugazh, 'Battiaraganapriya' that his songs had gained popularity even during his time and it still continues to be popular. This can be attributed to the following reasons.

It attracts the scholars, since it is a mine of social, religious and literary wealth. The choice of words, the intricate pattern of beats, rhythm, innumerable analogies and spiritual depth disclose the superhuman skills of its author. There is a unification of poetry, ethics and religion. We find references to Yogas, Puranas, Kural, music and literature.

APPEAL TO THE COMMON MAN

It appeals to the common man, since it offers practical solutions to his problems. It does not call for difficult practices of worship. It offers a simple way to achieve God who is highly favourable and possible in this jet age of scientific advancement. It also offers precious instructions towards spiritual progress. It offers a way out to the sensuous man. It is an eye-opener to the conceited and source of inspiration to the Sadhaka.

St. Arunagirinathar is not fanatic about any particular cult. He was strongly against all such discriminations of caste, creed and cult. He was strongly against all such discriminations of caste, creed and cult which were superficial and are to be demolished. In his hymns, he glorifies all the other deities. Hence we find references to the ten incarnations of Lord Vishnu, the leelas of Siva, Sakti and Ganapathy. It is interesting to note that he

refers to Lord Muruga as 'perumale' in all his works while it is generally used to denote Lord Vishnu. Another unique and inspiring feature of his works is that even though he wrote in Tamil to enable the people to pour out their hearts in their own language; it did not prevent him from making abundant use of Sanskrit and other languages.

THE TANTRIC POWER OF TIRUPPUGAZH

Tiruppugazh appealed to majority of the people due to its occult powers. For instance the hymn 'Sinathavar mudikum' is said to ward off evil powers, when narrated. But as far as possible we should avoid singing solely for the procurement of such benefits.

DIVINITY OF NATURE

Nature teaches the lesson of living for the benefits of others. A silent feature of his thoughts is that he saw divinity in nature. We enjoy nature and the multiplicity of creation and understand that creation is interdependent. The multitude of creations has their source in divine love. When we go back to the source to understand the same divinity exists within us all. St. Arunagirinathar in his descriptions brings out vividly the divine beauty of nature. For instance, in Viralimalai he says, 'The buzzing of the bees forms the music for the dancing peacocks. The bees are intoxicated the honey from the flowery forests. The golden rays of the sun form the silhouette for the dancing peacocks'. This one among these innumerable quotations where scenic beauty is vividly described with photographic eloquence. The descriptions add a divine depth to our memory canvas.

To conclude, we should not confine Tiruppugazh to mere singing, writing or debates. On the contrary,

KUMARANS

குமரன்ஸ்

Imports & Exports,
News Agent
Off Licence & Grocery

லீலா

உங்களுக்கு அன்றாடம்
தேவையான லீலா
தயாரிப்புக்களை மொத்த
விற்பனை விலைக்கு வாங்கிச்
சிக்கனமடையுங்கள்

KUMARANS LIMITED

142 HOE STREET
WALTHAMSTOW
LONDON E17 4QR

TEL: 0208 530 3033

TEL: 0208 521 4955

5

Gnanam Telecom Centers

NO CONNECTION CHARGES

G

Gnanam Tajmahal

E

Eastern Call Europe

A

Africa Com

Minutes based on £5 Card
0845 Access

Destination	Mins	Card	Destination	Mins	Card
Afghanistan	7	G	Indonesia	36	G
Albania	50	E	Japan	87	G
Algeria	39	G	Kenya	25	A
Angola	32	A	Kuwait	37	G
Armenia	32	E	Malaysia	100	G
Bahamas	52	G	Mauritius	20	A
Bahrain	26	G	Nigeria	22	A
Bangladesh	17	G	Oman	15	G
Bangladesh(Dhaka)	34	G	Palestine	90	G
Brazil	50	G	Pakistan	17	G
Brazil(saopaulo)	100	G	Russia(Moscow)	166	E
China	62	G	Saudi arabia	21	G
Colombia	51	G	South Africa	42	A
Croatia	45	E	Srilanka	32	G
Egypt	25	G	Thailand	31	G
Ethopia	11	A	Thailand(Bangkok)	52	G
Ghana	37	A	Ukraine	45	E
Hungary	71	E	Yugoslavia	40	G
India	14	G	Zambia	33	A
India(Bombay,Gujarat,N.delhi)	20	G	Zimbabwe	55	A
India (Punjab, Tamil Nadu)	22	G			

Local Access

10 HOURS

Based on £10 oard

Australia
Austria
Belgium
Canada
Denmark
Finland
France
Germany

Hong Kong
Ireland
Italy
Luxemburg
Netherlands
New Zealand
Norway

Portugal
Singapore
Spain
Sweden
Switzerland
USA
UK

Rates are 24 hours 7 days a week

Rates and billing conditions are subject to change without notice. E & EO.
Billing per minute. Effective from 14/12/2001. Different rates may apply for calls to national & international premium numbers and to national & international mobile phones. Different charges may apply for calls made from payphones and from mobile phones.